

OSNOVNI SUD U PRIZRENU

Broj predmeta PP. br. 376/12

Datum: 21. oktobar 2016. godine

[Objavljene presude možda nisu pravosnažne i mogu biti predmet žalbi u skladu sa važećim zakonom.]

U IME NARODA

Osnovni sud u Prizrenu, u pretresnom veću sastavljenom od predsednika pretresnog veća EULEX sudija Arkadiusz Sedek, te i EULEX sudija Vladimir Mikula i lokalni sudija Valon Kurtaj u svojstvu članova pretresnog veća i sudski zapisničar: Venera Hadri Mollakuqe,

U krivičnom predmetu protiv:

1. F. H.

Ime oca	H.
Datum rođenja	xxxx
Mesto rođenja	xxxx
Pol	M
Adresa	xxxxx
Nacionalnost	Albanac
Državljanstvo	Kosovsko
Zaposlenje	Geometar

2. N. U.,

Ime oca	xxxx
Datum rođenja	xxxxx
Mesto rođenja	xxxxx
Pol	M
Adresa	xxxxx
Nacionalnost	Albanac
Državljanstvo	Kosovsko
Zaposlenje	Advokat, ranije Predsednik Opštinskog suda u Prištini

3. S. M.,

Ime oca	xxxx
Datum rođenja	xxxx
Mesto rođenja	Priština
Pol	Ž
Adresa	xxxx
Nacionalnost	Alбанка
Državljanstvo	Kosovsko
Zaposlenje	xxxxx

4. M. H.I-B.,

Ime oca	xxxxx
Datum rođenja	xxxx
Mesto rođenja	xxxx
Pol	Ž
Adresa	xxxxx
Nacionalnost	Alбанка
Državljanstvo	Kosovsko
Zaposlenje	xxxxxx

5. K. H.,

Ime oca	xxxx
Datum rođenja	xxxx
Mesto rođenja	Obilić
Pol	Ž
Adresa	xxx
Nacionalnost	Alбанка
Državljanstvo	Kosovsko
Zaposlenje	xxx

6. K.H.-U.,

Ime oca	xxx
Datum rođenja	xxxxx
Mesto rođenja	Priština
Pol	Ž
Adresa	xxxxx

Nacionalnost	Albanka
Državljanstvo	Kosovsko
Zaposlenje	-----

7. H. M.

Ime oca	xxxx
Datum rođenja	xxxx
Mesto rođenja	Priština
Pol	Ž
Adresa	xxxx
Nacionalnost	Albanka
Državljanstvo	Kosovsko
Zaposlenje	XXXX

8. N H-M,

Ime oca	XXX
Datum rođenja	XXXX
Mesto rođenja	XXXX
Pol	Ž
Adresa	XXXX
Nacionalnost	Albanka
Državljanstvo	Kosovsko
Zaposlenje	XXXX

9. I. H.-C.,

Ime oca	XXXX
Datum rođenja	XXXX
Mesto rođenja	XXXX
Pol	Ž
Adresa	XXXX
Nacionalnost	Albanka
Državljanstvo	Kosovsko
Zaposlenje	XXXXX

Koji se terete po Optužnici Specijalnog tužilaštva od 14. januara 2013. godine i izmenjenoj i dopunjenoj Optužnici od 29. aprila 2014. godine.

Prema izmenjenoj i dopunjenoj optužnici, okrivljeni se terete za sledeća krivična dela, sva na osnovu Krivičnog zakona Kosova (KZK) iz 2004. godine i istovremeno Krivičnog zakonika Republike Kosovo.

TAČKA 1.

Donošenje protivpravnih sudskih odlU., protivno članu 346. prethodnog Krivičnog zakona Kosova (u daljem tekstu „prethodni KZK“), trenutno kažnjivo prema članu 432. Krivičnog zakonika Republike Kosovo (u daljem tekstu „KZRK“) protiv **S.M.**.

TAČKA 2.

Zloupotreba službenog položaja ili ovlašćenja, protivno članu 339. (1-3) prethodnog KZK u vezi sa članom 23. prethodnog KZK, trenutno kažnjivo prema članu 422. stav 1. i 6. KZRK u vezi sa članom 31. KZRK protiv **F.H., S.M. i N.U.**.

TAČKA 3.

Legalizovanje lažnog sadržaja, u saizvršilaštvu, protivno članu 334. stav 1. prethodnog KZK u vezi sa članom 23. prethodnog KZK, trenutno kažnjivo prema članu 403. stav 1. KZRK u vezi sa članom 31. KZRK protiv **K.H. i K.H.-U.**

TAČKA 4.

Legalizovanje lažnog sadržaja, u saizvršilaštvu, protivno članu 334. stav 1. prethodnog KZK u vezi sa članom 23. prethodnog KZK, trenutno kažnjivo prema članu 403. stav 1. KZRK u vezi sa članom 31. KZRK protiv **K.H., K. U., M.H. –B, N.M., H.M. i I.C.**

TAČKA 5.

Prevara, u saizvršilaštvu, protivno članu 261. stav 2. u vezi sa stavom 1. a u vezi sa članom 23. prethodnog KZK, trenutno kažnjivo prema članu 335, stav 2. u vezi sa stavom 1. a u vezi sa članom 31. KZRK protiv **N.U., F.H. i S.M.**

TAČKA 6.

Prevara, u saizvršilaštvu, protivno članu 261. stav 2. u vezi sa stavom 1. a u vezi sa članom 23. prethodnog KZK, trenutno kažnjivo prema članu 335, stav 2. u vezi sa stavom 1. a u vezi sa članom 31. KZRK protiv **K.H. i K. U.**

TAČKA 7.

Prevara, u saizvršilaštvu, protivno članu 261. stav 2. u vezi sa stavom 1. a u vezi sa članom 23. prethodnog KZK, trenutno kažnjivo prema članu 335, stav 2. u vezi sa stavom 1. a u vezi sa članom 31. KZRK protiv **K.H., K. U., M.H., N.M., H.M., I.C.**

TAČKA 8.

Protivpravno zauzimanje nepokretne imovine, u saizvršilaštvu, protivno članu 259. stav 1. u vezi sa članom 23. prethodnog KZK, trenutno kažnjivo prema članu 332. stav 1. u vezi sa članom 31. KZRK protiv **K.H. i K. U.**

TAČKA 9.

Protivpravno zauzimanje nepokretne imovine, u saizvršilaštvu, protivno članu 259. stav 1. u vezi sa članom 23. prethodnog KZK, trenutno kažnjivo prema članu 332. stav 1. u vezi sa članom 31. KZRK protiv **K.H., K. U., M.H., N.M, H.M. i I.C.**

TAČKA 10.

Protivpravno zauzimanje nepokretne imovine, u saizvršilaštvu, protivno članu 332. stav 1. u vezi sa članom 31. KZRK protiv **K.H., K. U., M.H., N.M, H.M. i I.C.**

TAČKA 11.

Organizovani kriminal, protivno članu 274. stav 1 i 2. prethodnog KZK, trenutno kažnjivo prema članu 283. stav 1. KZRK protiv **N.U., S.M., F.H., K.H., K. U., M.H., N.M, H.M. i I.C.**

TAČKA 12.

Organizovani kriminal, protivno članu 274. stav 3. prethodnog KZK, trenutno kažnjivo prema članu 283. stav 2. KZRK protiv **N. U.**

Nakon održavanja suđenja otvorenog za javnost, i to dana:

28. i 29. aprila; 15., 19. i 21. maja; 9., 13., 16., 27. i 28. jula; 16. oktobra i 16. novembra 2015. godine; te i 21. januara; 22. februara; 8. i 27. aprila; 25. maja; 8. juna; 6., 14. i 22. septembra; 5. i 18. oktobra 2016. godine

U prisustvu:

Tužioca:

Danilo Ceccarelli, EULEX tužilac

Okrivljenih:

Nakon većanja i glasanja 19. oktobra 2016. godine, shodno članu 357. stav 2. Zakonika o krivičnom postupku Kosova,

Sud je 21. oktobra 2016. godine, na ročištu otvorenom za javnost, saopštio sledeću PRESUDU, shodno članu 359. stav .1 i člana 366. Zakonika o krivičnom postupku Kosova:

P R E S U D A

TAČKA 1. Donošenje protivpravnih sudskih odlU.

Odbija se optužba za krivično delo **Donošenje protivpravnih sudskih odlU.**, protivno članu 346. prethodnog Krivičnog zakona Kosova (u daljem tekstu „prethodni KZK“), trenutno kažnjivo prema članu 432. Krivičnog zakonika Republike Kosovo (u daljem tekstu „KZRK“) protiv **S.M.**

Zato što je, shodno članu 363. stav 1.3 Zakonika o krivičnom postupku u vezi sa članom 106. stav 1. podstav 4 KZRK, istekao rok zastarelosti.

TAČKA 2. Zloupotreba službenog položaja ili ovlašćenja

Odbija se optužba za krivično delo **Zloupotreba službenog položaja ili ovlašćenja**, protivno članu 339. stav 1., 2. i 3. prethodnog KZK u vezi sa članom 23. prethodnog KZK, trenutno kažnjivo prema članu 422. stav 1. i 6. KZRK u vezi sa članom 31. KZRK protiv **F.H., S.M. i N.U.**

Zato što je, shodno članu 363. stav 1.3 Zakonika o krivičnom postupku u vezi sa članom 3.2 i članom 106. stav 1. podstav 4 KZRK, istekao rok zastarelosti.

TAČKA 3. Legalizovanje lažnog sadržaja

K.H. i K.H.-U. se proglašavaju krivim za krivično delo Legalizovanje lažnog sadržaja, u saizvršilaštvu, protivno članu 334. stav 1. prethodnog KZK u vezi sa članom 23. prethodnog KZK i i članom 3. stav 1. KZRK.

Zato što je tužilac dokazao van svake razumne sumnje da su:

od 23. septembra 2010. godine i 6. oktobra 2010. godine, u Prištini, Kosovo, **K.H. i K. U.**, u saizvršilaštvu, koristili dokument sa lažnim sadržajem, naime overen ugovor o poklonu (*prvi ugovor o poklonu*) koji su zaključili između sebe i **A.H.** kako bi obmanuli nadležne organe, naime Opštinski sud u Prištini i Katastarsku službu opštine Priština da overe neistinitu stvar (naime da **K.H. i K. U.** postanu su-vlasnici kuće i dvorišta na katastarskoj parceli 5602) koji je bio smišljen da posluži kao dokaz o pravnoj stvari u javnom dokumentu, registru ili knjizi da je odlukom Katastarske službe opštine Priština od 6. oktobra 2010. godine odobrena promena zakonitog vlasništva katastarske parcele 5602. Dokumenti su bili obmanjujući i neistiniti zato što su okrivljeni pod zakletvom tvrdili da su kuća i dvorište postojali 2010. godine na katastarskoj parceli 5602, dok u stvari je kuća srušena 2003/2004, a 2004/2005. godine je bespravno

sagrađena velika poslovna zgrada na čitavoj parceli, uključujući i dvorište koje više nije postojalo.

U skladu sa članom 3. stav 1. KZRK i članom 334. stav 1. prethodnog KZK, K.H. i K. U. se osuđuju na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine.

TAČKA 4. Legalizovanje lažnog sadržaja

K.H., K. U., M.H. –B, N.M., H.M. i I.C. se proglašavaju krivim za krivično delo Legalizovanje lažnog sadržaja, u saizvršilaštvu, protivno članu 334. stav 1. prethodnog KZK u vezi sa članom 23. prethodnog KZK i članom 3. stav 1. KZRK.

Zato što je tužilac dokazao van svake razumne sumnje da su:

od 21. septembra 2010. i 8. novembra 2010. godine, u Prištini, Kosovo, K.H., K.H.-U., M.H.-B, N.M, H.M. i I.C., u saizvršilaštvu, koristili dokument sa lažnim sadržajem, naime overen ugovor o poklonu (*drugi ugovor o poklonu*) između K.H. i K. U. sa jedne strane i M.H., N.M., H.M. i I.C. sa druge, kako bi obmanuli nadležne organe, naime Opštinski sud u Prištini i Katastarsku službu opštine Priština da overe neistinitu stvar (naime da K.H., K. U., M.H., N.M, H.M. i I.C. postanu su-vlasnici kuće i dvorišta na katastarskoj parceli 5602) koji je bio smišljen da posluži kao dokaz o pravnoj stvari u javnom dokumentu, registru ili knjizi da je odlukom Katastarske službe opštine Priština od 8. novembra 2010. godine odobrena promena zakonitog vlasništva katastarske parcele 5602. Dokumenti su bili obmanjujući i neistiniti zato što su okrivljeni pod zakletvom tvrdili da su kuća i dvorište postojali 2010. godine na katastarskoj parceli 5602, dok u stvari je kuća srušena 2003/2004, a 2004/2005. godine je bespravno sagrađena velika poslovna zgrada na čitavoj parceli, uključujući i dvorište koje više nije postojalo.

TAČKA 5. Prevara

Odbija se optužba za krivično delo **Prevara**, u saizvršilaštvu, protivno članu 261. stav 2. u vezi sa stavom 1. a u vezi sa članom 23. prethodnog KZK, trenutno kažnjivo prema članu 335, stav 2. u vezi sa stavom 1. a u vezi sa članom 31. KZRK protiv **N.U., F.H. i S.M.**

Zato što je, shodno članu 363. stav 1.3 Zakonika o krivičnom postupku u vezi sa članom 3.2 i članom 106. stav 1. podstav 4 KZRK, istekao rok zastarelosti.

TAČKA 6. Prevara

K.H. i K. U. se proglašavaju krivim za krivično delo Prevara, u saizvršilaštvu, protivno članu 261. stav 2. u vezi sa stavom 1. a u vezi sa članom 23. prethodnog KZK i članom 3. stav 1. KZRK.

Zato što je tužilac dokazao van svake razumne sumnje da su:

između 23. septembra 2010. i 6. oktobra 2010. godine, u Prištini, Kosovo, K.H. i K. U., u saizvršilaštvu, u nameri da steknu materijalnu dobit za sebe, naime su-vlasništvo nad

katastarskom parcelom 5602, obmanuli drugo lice, opštinu Priština i Katastarsku službu opštine Priština, lažnim predstavljanjem sadržanim u overenom ugovoru o poklonu (prvi ugovor o poklonu) i time naveli Katastarsku službu opštine Priština da donese akt na štetu opštine Priština, za iznos od preko 15.000 evra, naime da odobri promenu zakonitog vlasništva nad katastarskom parcelom 5602. Obmana se sastojala u tome da se svako okrivljeno lice lažno predstavljalo kao su-vlasnik kuće i dvorišta i skrivanjem činjenice da je ova kuća srušena 2003/2004. godine i da je 2004. godine bespravno sagrađena poslovna zgrada na čitavoj parceli, uključujući i dvorište.

U skladu sa članom 3. stav 1. KZRK i članom 261. stav 2. u vezi sa članom 23. prethodnog KZK: K.H. i K. U. se osuđuju na kaznu zatvora u trajanju od 10 (deset) meseci.

TAČKA 7. Prevara

K.H., K. U., M.H., N.M., H.M., I.C. se proglašavaju krivim za krivično delo Prevara, u saizvršilaštvu, protivno članu 261. stav 2. u vezi sa stavom 1. a u vezi sa članom 23. prethodnog KZK i članom 3. stav 1. KZRK.

Zato što je tužilac dokazao van svake razumne sumnje da su:

između 21. septembra 2010. i 8. novembra 2010. godine, u Prištini, Kosovo, K.H., K.H.-U., M.H., N.M., H.M. and I.C. u saizvršilaštvu, u nameri da steknu materijalnu dobit za sebe, naime su-vlasništvo nad katastarskom parcelom 5602, obmanuli drugo lice, opštinu Priština i Katastarsku službu opštine Priština, lažnim predstavljanjem sadržanim u overenom ugovoru o poklonu i time naveli Katastarsku službu opštine Priština da donese akt na štetu opštine Priština, za iznos od preko 15.000 evra, naime da odobri promenu zakonitog vlasništva nad katastarskom parcelom 5602. Obmana se sastojala u tome da se svako okrivljeno lice lažno predstavljalo kao su-vlasnik kuće i dvorišta i skrivanjem činjenice da je ova kuća srušena 2003/2004. godine i da je 2004. godine bespravno sagrađena poslovna zgrada na čitavoj parceli, uključujući i dvorište.

U skladu sa članom 3. stav 1. KZRK i članom 261. stav 2. u vezi sa članom 23. prethodnog KZK: K.H., K. U. M.H., N.M., H.M. i I.C. se osuđuju na kaznu zatvora u trajanju od 10 (deset) meseci.

TAČKA 8., TAČKA 9. i TAČKA 10. Protivpravno zauzimanje nepokretne imovine

U okviru tačke 8., 9. i 10. Optužnice **K.H., K. U., M.H., N.M., H.M. i I.C.** se proglašavaju krivim za krivično delo **Protivpravno zauzimanje nepokretne imovine**, u saizvršilaštvu, protivno članu 259. stav 1. u vezi sa članom 23. prethodnog KZK.

Zato što je tužilac dokazao van svake razumne sumnje da su:

a) između 6. oktobra 2010. i 8. novembra 2010 godine .nezakonito zauzeli nepokretnu imovinu, K.H. i K.H.-U., u saizvršilaštvu, su protivpravno zauzele deo nepokretne imovine, naime katastarsku parcelu 5602 koja pripada drugom lica, naime opštini Priština;

b) između 8. novembra 2010. i 31 decembar. 2012. godine, K.H., K. U., M.H., N.M., H.M. i I.C., u saizvršilaštvu, su protivpravno zauzele nepokretne imovine, naime katastarsku parcelu 5602 koja pripada drugom lica, naime opštini Priština.

c) Između Januara 2013 do danasnjeg dana, K.H., K. U., M.H., N.M., H.M. i I.C. u saizvršilaštvu su protivpravno zauzele nepokretne imovine, naime katastarsku parcelu 5602 koja pripada drugom lice naime Opstina Pristina.

U skladu sa članom 3. stav 1., članom 81. KZRK i članom 259. stav 1. prethodnog KZK: K.H., K. U., M.H., N.M, H.M. i I.C. se osuđuju na kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) meseci.

TAČKA 11. Organizovani kriminal protivno članu 274. stav 1 i 2. prethodnog KZK, trenutno kažnjivo prema članu 283. stav 1. KZRK.

U skladu sa članom 364. 1.3 Zakonika o krivičnom postupku, okrivljeni N.U., S.M., F.H., K.H., K. U., M.H., N.M, H.M. i I.C. se oslobađaju od optužbe za krivično delo organizovani kriminal;

TAČKA 12. Organizovani kriminal

Organizovani kriminal protivno članu 274. stav 3. prethodnog KZK, trenutno kažnjivo prema članu 283. stav 2. KZRK.

U skladu sa članom 364. 1.3 Zakonika o krivičnom postupku, okrivljeni N.U. se oslobađa od optužbe za krivično delo organizovani kriminal.

U skladu sa članom 80. Stav 1. i 2. podstav 2.2 i 2.3 KZRK izriče se jedinstvena kazna u trajanju od:

a) 2 (dve) godine protiv K.H., K. U. za krivična dela opisana u tački 3., tački 4., tački 6., tački 7. i tačkama 8.,9. i10.;

b) 1 (jedne) godine i 10 (deset) meseci protiv M.H., N.M., H.M. i I.C. za krivična dela opisana u tački 4., tački 7. i tačkama 8.,9. i 10.

U skladu sa članom 50., članom 51. stav 1. i 2., članom 52. stav 1. i 3. Krivičnog zakonika Republike Kosovo protiv K.H., K. U. M.H., N.M., H.M. i I.C. se izriče jedinstvena uslovna kazna za period verifikacije u trajanju od 2 (dve) godine;

U skladu sa članom 276. i 284. Zakonika o krivičnom postupku, celokupan iznos novca deponovan na bankovnom računu:

- NLB Priština 1700100101998475

- BPB 1300003006465036 smatra se kao materijalna dobit koja je stečena krivičnim delom i kao takva biće oduzeta;

U skladu sa članom 275., 276. i 284. Zakonika o krivičnom postupku:

- Katastarska parcela 5602 na mestu koje se sada ima naziv ul. H.M. br. 1, bivša ul. Skopska br. 1.,

- zgrada sagrađena na katastarskoj parceli 5602 se oslobađa.

U skladu sa članom 451. i članom 453. Zakonika o krivičnom postupku K.H., K. U. M.H., N.M., H.M. i I.C. su dužni da nadoknade troškove krivičnog postupka uplatom pašual u iznosu od 50 evra u vezi sa krivičnim delima iz tačke 3., tačke 4., tačke 6., tačke 7. i tačkama 8., 9. i 10.

O B R A Z L O Ž E N J E

SADRŽAJ

A. Istorijat postupka

B. Nadležnost

C. Dokazni postupak

D. Utvrđene činjenice

E. Pravno obrazloženje

F. Individualna krivica okrivljenih

G. Izricanje kazne

A. ISTORIJAT POSTUPKA

1. Dana 10. oktobra 2012. godine Tužilaštvo donosi Rešenje za pokretanje istrage protiv F.H.ja. Istraga je proširena 29. novembra 2012. godine protiv S.M., N. U. i N.K.. Istraga je dalje proširena 30. maja 2013. godine protiv M.H., K.H., K. U., H.M., N.M. i I.C. („sestre H.”). Istraga je proširena 9. oktobra 2013. i 22. novembra 2013. godine protiv K.U., G.G., R. P., H.J., H. A. i H. P.. Dana 23. decembra 2013. godine, jedan deo predmeta je odvojen. Dana 8. januara 2014. godine je obustavljena istraga protiv K.U., G. G. i N.K..

2. Dana 15. januara 2014. godine je podneta Optužnica podignuta 14. januara 2014. godine, protiv gore navedenih okrivljenih lica za gore navedene optužbe. Izmenjena i dopunjena Optužnica je podignuta 29. aprila 2014. godine. Izmenjena i dopunjena optužnica je ispravila

štamarske/stilske greške i uvrstila dva nova poglavlja. Prvo od novo uvrštenih poglavlja se bavi istražnim radnjama nakon podizanja optužnice. Drugo uvršteno poglavlje se bavi imovinom koja je predmet zaplene. Optužbe ostaju iste onim koje se nalaze u prvobitnoj optužnici od 15. januara 2014. godine.

3. Prvo ročište je održano 20. maja 2014. godine u prisustvu svih stranaka. Optužnica je pročitana i okrivljeni su se izjasnili da nisu krivi po svim tačkama Optužnice.

4. Ročišta glavnog pretresa su održana dana : 28 i 29 April, 15, 19 i 21 Maj, 9, 13, 16, 27 i 28 Juli, 16 Oktobar, 19 novembar 2015, 21 januar, 22 Februar, 8 i 27 April, 25 Maj, 8Jun, 6, 14, i 22 septembar, 5 i 18 oktobar

5. U skladu sa članom 541. ZKP, koji je stupio na snagu 1. januara 2013. godine, suđenje je vođeno u skladu sa odredbama novog Zakonika o krivičnom postupku.

B. NADLEŽNOST

1. Zakon o sudovima, Zakon br. 03/L-199 je stupio na snagu 1. januara 2013. godine.
2. Ovaj zakon reguliše stvarnu i mesnu nadležnost Suda.
3. Prema članu 11. stav 1. Zakona o sudovima Osnovni sudovi su nadležni da u prvom stepenu sude u svim predmetima, osim ako je zakonom drugačije propisano.
4. Član 9. Zakona o sudovima utvrđuje da su Osnovni sudovi osnovani za teritoriju svojih dotičnih opština. Krivična dela koja su predmet ovog postupka su izvršena u okviru mesne nadležnosti Osnovnog suda u Prištini. Međutim, s obzirom da su dva okrivljena lica bivše sudije Opštinskog suda u Prištini, Osnovni sud u Prizrenu ima mesnu nadležnost u skladu sa članom 13. 2(b) Zakona o nadležnosti¹.
5. U skladu sa članom 15. stav 1. podstav 1.19 Zakona o sudovima, krivična dela protiv službene dužnosti (uključujući *ali ne ograničavajući* se na zloupotrebu službenog položaja ili ovlašćenja, zloupotrebu dužnosti, prevare, primanje mita i razmena uticaja ili sličnog ponašanja) su u nadležnosti Odeljenja za teška krivična dela Osnovnog suda. ZKP dopunjuje član 15. Zakona o sudovima: član 22. podstav (1.1.87) ZKP utvrđuje da se krivično delo Donošenje protivpravnih sudskih odlU. smatra teškim krivičnim delom, shodno članu 15. stav 1. podstav 1.20 Zakona o sudovima, svako krivično delo koje nije navedeno u članu 15. ali koje spada po ovom članu a koji su u isključivoj ili dopunskoj nadležnosti Specijalnog tužilaštva Kosova² su u nadležnosti Odeljenja za teška krivična dela Osnovnog suda u Prizrenu. Stoga, ceo slučaj je rešen od strane Odeljenja za teška krivična dela Osnovnog suda u Prizrenu.
6. U skladu sa članom 15. stav 2. Zakona o sudovima, te i shodno Zakonu o nadležnosti, odabiru i raspodeli sudskih predmeta sudijama i tužiocima misije EULEX-a na Kosovu (Zakon br. 03/L-053), predmet je vođen od strane pretresnog veća u čijem sastavu su bili EULEX sudija Arkadiusz Sedek, u svojstvu predsednika pretresnog veća, EULEX sudija Vladimir Mikula i Valon Kurtaj u svojstvu članova pretresnog veća³.
7. Nadležnosti EULEX-a su izmenjene Zakonom o izmenama i dopunama zakona koji se

¹ 2008/03-L-05

² Krivična dela iz Optužnice PPS 253/09 se smatraju da potpadaju pod dopunskim nadležnostima STRK-a u smislu člana 12. Zakona br. 03/L-52 (13. mart 2008.) o Specijalnom tužilaštvu Republike Kosovo – odiU. Glavnog EULEX tužioca od 21. januara 2014. godine.

³ Član 3.2. Zakona br. 03/L-053 o nadležnosti, odabiru i raspodeli sudskih predmeta sudijama i tužiocima misije EULEX-a na Kosovu utvrđuje da su EULEX sudije nadležne za sve slučajeve koje krivično goni STRK. U ovom predmetu STRK je bio organ gonjenja.

odnose na mandat misije vladavine prava Evropske unije u Republici Kosovo (Zakon br. 04/L-273) koji je stupio na snagu 15. maja 2014. godine. S obzirom da je ovaj predmet raspoređen na rad EULEX sudijama pre 15. aprila 2014. godine, ovaj slučaj je „tekući predmet“ kao što je utvrđeno članom 1 A. stav 2. Zakona br. 04/L-273, stoga su EULEX sudije zadržale nadležnost u ovom predmetu.

Nijedna od stranaka nije imala prigovor na nadležnost Suda ili sastav pretresnog veća.

C. DOKAZNI POSTUPAK

Dokazi izvedeni tokom glavnog pretresa.

1. Tokom glavnog pretresa svedočili su sledeći svedoci (prema redosledu pojavljivanja na suđenju):

- B.K., (pozvana u svojstvu svedoka od strane tužilaštva), je saslušana 15. maja 2015. godine.
- R.B., (pozvan u svojstvu svedoka od strane tužilaštva), je saslušan 19. maja 2015. godine.
- I.M., (pozvan u svojstvu svedoka od strane tužilaštva) je saslušan 19. maja 2015.
- M.P., (pozvan u svojstvu svedoka od strane tužilaštva), je saslušan 21. maja 2015.
- L. R., (pozvana u svojstvu svedoka od strane tužilaštva), je saslušana 11. novembra 2015. godine.
- M.S., (pozvan u svojstvu svedoka od strane tužilaštva), je saslušan od strane suda
- N.M., (pozvan u svojstvu svedoka od strane tužilaštva), je saslušan od strane suda
- N.K., (pozvan u svojstvu svedoka od strane tužilaštva), je saslušan 9. jula 2015. godine. od strane suda
- H.K., (pozvana u svojstvu svedoka od strane tužilaštva), je saslušana od strane suda
- S.H., (pozvan u svojstvu svedoka od strane tužilaštva), je saslušan 13. jula 2015. od strane suda
- Z.P. (pozvana u svojstvu svedoka od strane branica Musa Dragusha), je saslušana 16. oktobra 2015. godine. od strane suda
- N.K. (pozvan u svojstvu svedoka od strane tužilaštva), je saslušan 16. jula 2015., 28. jula 2015. godine. od strane suda
- H.B. je saslušana 27. jula 2015. godine. od strane suda
- L. N., (pozvana od strane branitelja T. R.) je saslušana 21 januara 2016 od strane suda
- Vestak svedok D. G. koja je bila angazovana prema službenoj dužnosti (ex officio) saslušana 21 januara 2016 od strane suda

2. Gotovo Sva okrivljena lica su odlučila da se brane ćutnjom i odbili su da svedoče ili odgovore na bilo koja pitanja osim :

- N.U., izjave od 25. marta 2013. i 19. decembra 2012. godine, zajedno sa aneksima, registrator 5.
- F.H., izjave od 18. septembra 2013. i 12. marta 2013. godine, zajedno sa aneksima, registrator 2.

- S.M., izjave od 8. oktobra 2013. i 26. marta, zajedno sa aneksima, registrator 1.

3. Tokom glavnog pretresa, uz pristanak svih stranaka, sledeća dokumenta, materijalni dokazi koji su prikupljeni tokom istrage smatraju se pročitanim i unetim u zapisnik:

- Svi materijalni dokazi koje su priložili okrivljeni tokom istrage su stavljeni u registrator 7
- Mišljenja veštaka koje je predložila odbrana.
- Svi dokazi koje je prikupio STRK tokom istrage a koji su detaljno zavedeni u registratorima 9 a-b-c, registratoru 10a, registratoru 10b, registratoru 10c, registratoru 10d, registratoru 10e, registratoru 10f, registratoru 10g, registratoru 10h, registratoru 10i, registratoru 10j, registratoru 11 a-b, registratoru 12.

4. Tokom glavnog pretresa, sledeći dokazi su prikupljeni od strane pretresnog veća po službenoj dužnosti:

Mišljenje veštka o proceni predmetnog zemljišta.

D. UTVRĐENE ČINJENICE

Ovaj krivični predmet se odnosi na jednu nepokretnost u starom delu Prištine koja se nalazi iza Muzeja Kosova. Mesto se sada vodi pod nazivom ul. H.M. br. 1, ali ranije se vodilo pod nazivom Skopska br. 1. Nepokretnost se pred katastarskom službom opštine Priština vodi prema posedovnoj listi br. 4137, katastarska parcela br. 5602, kao mesto koji se sastoji od stare kuće u površini od 97 m² i dvorišta u površini od 69 m². Nepokretnost se vodila kao društvena svojina do 2005. godine. Ovo parče zemlje je prvobitno pripadalo M.H.ju, rođen 5. septembra 1924. godine a preminuo 17. jula 2003. godine, u 79 godini. M. H. je radio kao rudar i otišao u penziju 90-ih godina. Mora da se naglasi da je bio polupismen i da je uglavnom koristio ćirilčno pismo. Njegova supruga je bila A H., rođena 3. aprila 1924. godine, a preminula 19. jula 2011. godine, u 87 godini. Ona je bila domaćica i nepismena.

M i A H. su imali šest ćerke. One su okrivljene M M H. B, N. M M., I. M H. C., K. M H., K. M H.-U. i H. M. M.. Jedna od njihovih ćerki, Kimeta se udala za okrivljenog N. Uku 1977. godine.

Katastarska parcela 5602 je trenutno registrovana pri Kosovskoj Agenciji za Katastar u vlasništvu šest sestara H. i gde stoji da se ista sastoji od stare kuće u površini od 97 m² i dvorišta u površini od 69 m². Međutim, kuća i dvorište su već srušeni 2003. godine, a četvoro-spratna poslovna zgrada u površini od 800 m² je bespravno sagrađena 2004/2005 u suprotnosti sa građevinskom dozvolom. Upis vlasništva nad parcelom 5602 na ime A.H. i sestre H. se zasniva na presudi koju je donela sudija S.M. 2004. godine, u kojoj ona zasniva svoju odluku na dva ugovora sa različitim adresama i za stan ukupne površine od 72 m². Uprkos činjenici da su 26. juna 2006. godine sudija M. i F.H. službeno izašli na licu mestu gde se nalazi katastarska parcela

5602 i svojim očima videli poslovnu zgradu, presude koje je donela sudija S.M. i prvi izveštaj geometra F.H.ja govore samo o nepostojećoj staroj kući i dvorištu. Ni presude niti izveštaji govore o poslovnoj zgradi koja tada bila izgrađena na katastarskoj parceli 5602 i izdata pod zakup javnoj ustanovi, Regulatornom uredu za energiju (RUE). Ova poslovna zgrada je proizvela unosan prihod od zakupa (približno 3.800 – 4.100 evra mesečno) porodici H./U. od 2005. godine.

Pre nego što je porodica H. ušla u posed ove katastarske parcele, gospođa po imenu L.R.je živela u staroj kući u blizini džamije i nacionalnog muzeja na puta ka Grmiji, na adresi Skopska br. 1. Ona je tamo živela od 1973. do 1986. godine i plaćala kiriju Javnom stambenom preduzeću, SIZ-u. Kuća je bila veoma stara, imala vlagu i krov je prokišnjavao. Rešenje kojim je L.R. odobreno korišćenje kuće doneo je prijatelj N. U iz studentskih dana, M.S. Ovo rešenje je doneto 17. novembra 1983. godine, četiri godine nakon što se zapravo L. R.u istu uselila.

Prema kartama iz 1983. godine, ulica koja je tada nosila naziv Skopska u Prištini sada nosi naziv ul. H.M.. Nalazi se iza Muzeja Kosova i pored džamije. Iz ovih karti se može videti da u ovoj oblasti sve katastarske parcele imaju četvorocifrene brojeve koji počinju sa brojem 5. Pre Drugog svetskog rata imovina je pripadala porodici N.. Jugoslovenske vlasti su je nacionalizovale posle Drugog svetskog rata, te se nakon toga porodica N. preselila u Tursku. L. R je na ovoj adresi živela od 1979. do 1986. godine.

Kada je M H. otišao u penziju, januara 1983. godine, njemu i njegovoj porodici je dodeljen stan u naselju Dardanija u Prištini. Njemu je taj stan dodelilo Udruženje penzionera. M H. je 1986. godine zamenio taj stan sa L.R. Ova zamena je upisana na bazi Rešenja Opštinskog suda u Prištini od 6. novembra 1986. godine kojim se dozvoljava L.Rda zameni svoj stan na Trgu 19. Novembar za stan Ma H.ja u naselju Dardanija. Ulica koja se ranije zvala ul. 19. Novembar se sada zove ulica Garibaldi prekoputa Hotela Grand. Rešenje od 6. novembra 1986. godine opisuje stan L.Rkao stan u površini od 72,000 m². Rešenje takođe spominje da L.R koristi stan od 1984. godine. Javno stambeno preduzeće, SIZ, je potvrdilo da je M H. zamenio stan u Dardaniji sa L.R za stan koji se nalazi u podrumu „koji se nalazi (ispred Hotela Grand) u Prištini, ul. 19. Novembar br. 1/a u površine 72,000 m²“. Nema dokaza da je ulica H.M. u toj oblasti ikada bila poznata kao ulica ili trg 19. Novembar. SIZ – Javno stambeno preduzeće nije upravljalo nikakvim nekretninama u ovoj oblasti oko muzeja. Zato što nema sumnje da je L.R živela u staroj kući u blizini džamije i Muzeja Kosova na putu ka Grmiji i pošto nema sumnje da se porodica H. preselila u tu kuću i dugo vremena živela tamo, izgleda da se gore pomenuto Rešenje od 6. novembra 1986. godine i drugi dokumenti govore ili o pogrešnom nazivu ulice ili su u potpunosti lažni. L.R je potvrdila da je živela u staroj kući u blizini džamije do 1986. godine, kada je istu zamenila sa Mom H.jem. Glavni predvodnik u svemu ovome je bio N.U.. Ona je potvrdila da je N.U. sve organizovao, kojeg je poznavala, jer je radila u bifeu opštine Priština. Ona je izjavila da nikada nije živela u blizini Hotela Grand, u ulici koja se sada zove ul. Garibaldi.

M H. i njegova porodica su se preselili u staru kuću u blizini muzeja. Zatim je on zaključio ugovor sa Samoupravnom interesnom zajednicom (SIZ) u Prištini 26. novembra 1986. godine. U ovom „Ugovoru o korišćenju stana br. 1193/2176“, SIZ, u ime opštine Priština, je dodelio Mu H. ju pravo na korišćenja stana opisanog kao „72 m²“, sa 3 sobe, koji se nalazi na Trgu 19. Novembar br. 1/a. Nigde u ovom ugovoru se ne spominje katastarska parcela 5602. M H. je zatim 8. februara 1993. godine otkupio stan na Trgu 19. novembar – Skopska br. 1 Ugovorom o otkupu stana br. 07-360-714 (nečitko) – 84 od Skupštine opštine Priština. U ovom ugovoru se izričito navodi da „Kupac koristi pravo nosioca stanarskog prava (Izdavanje na određeno vreme) na bazi Ugovora o korišćenju stana broj 1193/2176, koji je zaključen 26/11/1986. godine“. Opštinski sud u Prištini je 2. decembra 1993. godine overio isti brojem overe 12702/93. Nigde u dokumentu se ne pominju reči katastarska parcela 5602. U ovom ugovoru se po prvi put pominje reč „Skopska“ (ili Skoplje) kada se govori o stanu na Trgu 19. Novembar br. 1/A. Do toga je možda došlo zbog činjenice da je Trg 19. Novembar bio glavni put iz Prištine ka jugu u pravcu Skoplja.

Mora se napomenuti da iako postoji stepen neizvesnosti u vezi imena ulica u Prištini u poslednjih trideset godina, moguće je identifikovati stanove i kuće u ovom predmetu pozivajući se na njihove adrese, površinu i opis. Jasno je da je imovina na gore opisanoj katastarskoj parceli 5602 u površinu od 166 m², podeljena na kuću od 97 m² i dvorište površine 69 m². To je bila stara kuća u tradicionalnom stilu u starom delu Prištine. Ova imovina se jasno razlikuje od stana opisanog kao trosoban stan površine „72 m²“ ili „72,000 m²“. Verovatno je M H. koristio dokumenta koja se odnose na stan kako bi izbegao primenu Zakona o građevinskom zemljištu i koristio Zakon o stambenim odnosima. Zakon o građevinskom zemljištu je regulisao zemljište društvenoj svojini, kao što je slučaj sa katastarskom parcelom 5602. Odredbe ovog zakona su međutim manje povoljnije od onih u Zakonu o stambenim odnosima koji se bavi stanovima. Izgleda da je koristeći dokumenta koja se odnose na stan na drugoj adresi i sa drugačijom brojem kvadratnih metra M H. pokušao da izbegne važeći zakon, koji je, na primer, dozvoljavao prenos stana na naslednike preminulog vlasnika stana. Očigledno verovatno je ovog polupismenog rudara savetovao njegov zet koji je tada bio predsednik Opštinskog suda i bivši radnik opštine Priština.

M H. je 1991. godine podneo zahtev za izdavanje građevinske dozvole za poslovni prostor na katastarskoj parceli 5602. Njegov zahtev je odbijen 25. februara 1991. godine od strane Sekretarijata za urbanizam opštine Priština uz obrazloženje da dozvola ne može da se izda zato što je vlasnik zgrade opština Priština a ne M H.. M. H. je 1997. godine ponovo podneo zahtev za izdavanje građevinske dozvole za katastarsku parcelu 5602. Interni memorandum Instituta za urbanistički plan opštine Priština navodi uslove koje M H. treba da ispuni ako bi želeo da gradi u istorijskom delu grada. Ovi uslovi uključuju da gradnja mora biti u tradicionalnom stilu. Ovi radovi nisu obavljani u to vreme.

Dana 21. decembra 2000. godine, F.H. je za potrebe Katastarske službe opštine Priština dao opis katastarske parcele 5602. Ovaj izveštaj obuhvata premer i plan, i obe jasno U.zuju na postojanje kuće od 97 m² i dvorišta od 69 m², što čini ukupnu površinu od 166 m² ili 1,66 ha.

Dana 4. februara 2001. godine, M H. je ponovo podneo zahtev za izdavanje građevinske dozvole koji je napisan latinicom, a M H. potpisao ćirilicom, dok je 24. aprila 2001. godine zahtev za izdavanje urbanističke dozvole M H. potpisao latinicom. Dana 4. juna 2001. godine, M H. je podneo zahtev za novu građevinsku dozvolu za katastarsku parcelu 5602 (ulica Skopska br. 1.) Dozvolu je preuzeo N.U.. Kompletna projektna dokumentacija koju je podneo M H. U.zuje na građevinske planove za tradicionalnu kuću.

Dana 19. decembra 2001. godine građevinsku dozvolu (br. 05nr350-1565/1 za katastarsku parcelu 5602, koja je priložena uz urbanističko-tehničke uslove za građevinsku dozvolu br. 05nr350-1565/1) je odobrila Direkcija za planiranje, urbanizam i građevinu za **obnovu** stare kuće na katastarskoj parceli 5602. Građevinska dozvola izričito zahteva da M H. **obnovi tradicionalnu kuću u tradicionalnom stilu**, kako bi se uklopila sa okolinom stare Prištine. Dozvola je precizirala da renoviranje ili obnova kuće mora da obuhvati tradicionalni stil kao što su drvena vrata i prozore kao i krov sa crepom. Jasno se navodi da investitor treba da obavesti Direkciju kada radovi započnu i u različitim fazama izgradnje kako bi omogućio inspektorima da potvrde da se izgradnja obavlja u skladu sa građevinskom dozvolom. Takođe se jasno navodi da građevinska dozvola ne može da bude osnov za bilo koje zakonsko pravo ili slično pravo nad zemljištem. 2002. godine je podnet zahtev za produženje roka za završetak obnove koji je ručno napisan latinicom i potpisan od strane Ma H. ja, zahtev koji je i odobren. Utvrđeno je da je N.U. pomogao svom tastu u pogledu građevinske dozvole.

Utvrđeno je da je stara kuća verovatno srušena 2003. godine. U suprotnosti sa gore navedenom građevinskom dozvolom, od decembra 2003. godine pa do aprila 2005. godine, porodica H./U. je sagradila savremenu četvoro-spratnu poslovnu zgradu u površini od 800 m² od stakla i čelika na tom mestu umesto tradicionalne kuće i dvorišta. Nova zgrada je završena aprila 2005. godine. Kompletna struktura pokriva otprilike 166 m² ili 1,66 ha, što će reći, na celokupnoj površini katastarske parcele, i površinu stare kuće (92 m²) i staro dvorište (69 m²). Nije jasno kako je financirana izgradnja ove zgrade.

Prethodni vlasnici ove parcele su 12. avgusta 2002. godine podneli tužbu za utvrđivanje prava svojine nad katastarskom parcelom 5602. Tužbu su podneli tri brata iz Prištine: I., A. i H.H.(H.). Supruga jednog od braće, B. N., je objasnila da je tužba dobila oznaku C-839/02 i predmet dodeljen sudiji S.M.. Tužbu je podneo advokat R.B iz Prištine. U tužbi stoji da je katastarska parcela 5602 zajedno sa kućom od 97 m² i dvorištem od 69 m² upisana na ime porodice H.. U tužbi se navodi da se njihovo pravo svojine zasniva na tapiji koja datira od 2. oktobra 1938.

godine, koja je overena u Okružnom sudu u Prištini 16. oktobra 1938. godine, ali su jugoslovenske vlasti 1946. godine bez ikakvog zakonskog osnova proterale tužioce sa njihove imovine i naterali porodicu da se preseli u Tursku. Prema tužbi nakon toga su vlasti koristile kuću da bi smestili „zvaničnike režima“. Tužba sadrži jasni opis kuće u površini od 97 m² i dvorište u površini 69 m² na katastarskoj parceli 5602. Tužba se poziva na Posedovni list br. 4137 od 21. decembra 2000. godine (koji je sačinio F.H.). Iako je drugačiji naziv ulice naveden u tužbi (Taslidže IV, br. 23), katastarska parcela broj 5602 i opis imovine jasno U.zuju da se radi o istoj imovini. Ova dokumenta su bila u posedu N.B. Primerak ove tužbe je takođe pronađen prilikom zakonski odobrenog pretresa stana N. U. 20/21. marta 2013. godine, čime se dokazuje da je N.U. bio u potpunosti upoznat sa ovim predmetom, uprkos činjenici da u toj fazi ni on ni bilo koji član šire porodice H./U. nisu bili stranke u postupku (iako se kasnije u postupku pridružio kao tužena strana).

Advokat R.B je 21. oktobra 2003. godine, tokom sudske rasprave, povU.o tužbu pred sudijom S.M., bez prethodnog pristanka svojih klijenata. Sudija S.M. je odmah prihvatila povlačenje i isti odobrila.

Jasno je da je advokat R. B. verovao da će izgubiti slučaj zato što bi sudija S.M. presudila protiv njegovih klijenata. R.B je izjavio: „S.M. nikada ništa nije činila bez znanja predsednika suda, ona je bila njegov sluga (...) Nikada nisam bio u dobrim odnosima sa M. i imao sam utisak da je pod uticajem predsednika suda“.

N. B. nije bila svesna da je tužba formalno povučena i stoga je angažovala drugog advokata M. P. Slučaj je nastavljen i kasnije je advokat M. P. proširio tužbu i protiv N. U. zato što je „kao korisnik kuće počeo da ruši i obnavlja kuću, predmet spora, koja se nalazi u ulici 22. Oktobra br. 33., upisanoj kao katastarska parcela br. 5602, prema Posedovnoj listi 4137 opštine Priština.“ Iako je naziv ulice u tužbi (22. Oktobar br. 33) drugačiji, broj katastarska parcele je 5602 i opis imovine U.zuje da se radi o istoj imovini.

Podneskom je od suda zatraženo da izda privremenu meru kojom se „tuženom N. Uki iz Prištine nalaže da odmah obustavi sve građevinske radove na katastarskoj parceli br. 5602 iz Posedovnog lista 4137 opštine Priština, u kući u ulici 22. Oktobar br. 33, da ukloni građevinski materijal i da nepokretnu imovinu vrati u pređašnje stanje“. S obzirom da se ništa nije dogodilo, advokat M. P. je izjavio da je zatražio prijem kod gospođe/ice sudije. Ona je odbila da ga primi i izjavila da „Bez sudskog poziva ne mogu da primim nikoga“. On je dalje izjavio: „Kada sam video da je odbila da me primi, ja sam zatražio da me primi predsednik suda [N.U.]. Rekli su mi da ne mogu da uđem kod njega u kancelariju. Podneo sam zahtev Vrhovnom sudu Kosova zahtevajući izuzeće čitavog suda u Prištini“.

Dana 14. novembra 2003. godine, advokat M.P. je podneo zahtev predsedniku Okružnog suda u Prištini, u kojem U.zuje na pristrasnost koju je Opštinski sud u Prištini iskazao prema njegovom klijentu zahtevajući da se tužba prebaci u nadležnost nekog drugog suda. U zahtevu se navodi da:

„Dana 12.08.2002. godine podneta je tužba Opštinskom sudu u Prištini. Predmet je zaveden pod brojem P.(C) br. 839/02. Tužba i zahtev za donošenje privremene mere su prosleđeni istom sudu 22.10.2003. godine. Dana 28.10.2003. godine predsednik veća je na glavnom pretresu odbio da diskutuje i obrazloži zašto nije odobrena PRIVREMENA MERA. Do današnjeg dana nije zakazano nijedno ročište i tuženi N. U. je iskoristio ovu priliku da sruši spornu kuću i da izgradi novu. Među tuženima je N.U., predsednik Opštinskog suda u Prištini, što dovodi u sumnju nepristrasnost suda. Gospodin P. nije dobio odgovor na ovaj logičan zahtev. Kasnije, advokat P. je podneo zahtev Institutu za sudsku inspekciju sudova na Kosovu, navodeći svoje pokušaje da se održi rasprava u predmetu, zahtevajući od njih da preuzmu mere zato što „s obzirom da je predsednik suda među tuženima, on neće nikome dodeliti predmet niti će izdati privremenu meru. Iako se radi o predmetu koji je hitne prirode, do današnjeg dana nije bilo odgovora od pomenutih sudova“. Dana 16. decembra 2003. godine, gospodin P. je podneo molbu Ombudsmanu Kosova da „interveniše u cilju zaštite osnovnih prava“. U ovoj molbi je opisao svoje pokušaje da se održi rasprava u predmetu i izjavio „Svi zahtevi su ostali bez rezultata, s obzirom da je tuženi N.U. predsednik suda“, zahtevajući od istih da preuzmu mere.

Uprkos mnogim podnescima koji su upućeni nadležnim institucijama, gospodin P. nije dobio odgovor na nijedan od tih zahteva. Zbog toga se o ovoj tužbi nikada nije raspravljalo na sudu. Advokat M.P. je predao tužbu natrag gđi. N.. Povlačenje tužbe jasno pokazuje da bez obzira na pravni status katastarske parcele 5602 i ko je formalno bio vlasnik, već 2002. godine se N.U. smatrao glavnim vlasnikom ili korisnikom kuće. Smatra se da je on donosio odlU. u pogledu rušenja stare kuće i dvorišta i izgradnje poslovne zgrade. Zbog toga je tužba braće H. proširen na njega, a ne na Ma ili A. H.. Mora se napomenuti da, iako je suočen sa tužbom koja pogađa interese njegove tazbine i koja je podneta u njegovom Opštinskom sudu, on nije preuzeo nikakve korake da slučaj prosledi nepristrasnom sudu. N.U. je bio glavni koji je donosio odlU. prilikom sticanja katastarske parcele 5602 i rušenja i izgradnje nove poslovne zgrade, a ne njegov stari tast ili tašta.

Porodici H./U. je išlo u prilog da se ne raspravlja o tužbi H.. Moguć pozitivan ishod tužbe bi za porodicu H. značilo gubitak imovine na kojoj je nameravala da gradi. Zato je bilo u njihovom interesu da prvo odugovlače sa rešavanjem tužbe a kasnije da ignorišu razumljivu zabrinutost gospodina P. o mogućoj pristrasnosti. Takođe, u vreme kada je podneta tužba, porodica H. /U. je počela da ruši kuću koju je bila predmet tužbe porodice H..

Sledeći korak za porodicu H./U. je bio da dobiju potvrdu prava svojine nad dotičnom katastarskom parcelom.

Dana 14. oktobra 2003. godine M H. je podneo tužbu Opštinskom sudu u Prištini za utvrđivanje prava svojine nad katastarskom parcelom 5602. Mora se napomenuti da je ova tužba podneta nedelju dana pre nego što je R.B.povU.o svoju tužbu pred sudijom S.M.. Vredno je zapažanja da

je porodica H., nakon što su provela 17 godina živeći na katastarskoj parceli 5602, najednom odlučila da podnese tužbu tako brzo nakon što je osporeno njihovo pravo svojine nad parcelom 5602. Tužba, koju je podneo M H., je dodeljena u rad sudiji S.M., a ona je bila svesna da je nedavno bilo osporeno pravo svojine nad katastarskom parcelom 5602 i svesna da činjenice da je srušena stara kuća i dvorište jer tako stajalo u tužbenom navodima porodice H.. Ona je takođe je morala biti svesna činjenice da je u tom premetu N.U. bio tuženi. U svoj tužbi za utvrđivanje prava svojine, M H. je koristio Ugovor o korišćenju Trg 19. Novembar br. 1193/2176 od 26.11.1986. godine i Kupoprodajni ugovor br. 12702/93 za Trg 19. Novembar – Skopska br. 1 od 08/02/1993., dokumentaciju za stan od 72 m² u ulici 19. Novembar. Prema kartama iz 1983. godine, ulica koja se tada zvala ulica 19. Novembar u Prištini se sada zove ulica Garibaldi. Iz ovih karti se vidi da sve katastarske parcele u oblasti ulice 19. Novembra imaju 5 cifre. Na tom mestu ne postoje katastarske parcele sa četiri cifre. Naprotiv, očigledno da katastarska parcela 5602 sadrži četiri cifre. Dva zvaničnika SIZ-a su potvrdila da se ulica 19. Novembar sada zove ulica Garibaldi. Jedan zvaničnik je izjavio da „zato što taj put u stvari vodi prema Skoplju svi su taj put zvali put za Skoplje“. To je verovatno bio razlog za korišćenje dokumenata koji se odnosi na Trg 19. Novembar. Lako je moglo da se desi da je korišćen naziv kako bi se doveo u vezu sa ulicom gde se nalazila katastarska parcela 5602. U podnesku tužioca od 12. novembra 2003. godine se navodi da:

„... kuća koju je tužilac kupio 1993. godine od tuženog – opština Priština, je odavno izgrađena u površini od 97,00 m² na katastarskoj parceli br. 5602, upisana je u Posedovnom listu br. 4137 opštine Priština dok je preostala površina katastarske parcele od 69 m² dvorište koje je ograđeno zidom...“. Ovaj opis kuće od 97 m² se očigledno razlikuje od onog za stan od 72 m². Dokumenta koja se odnose na stan na drugoj adresi i sa drugačijom ukupnom površinom su korišćeni kao osnov da zahtevaju veću, i mnogo vredniju imovinu. Jasno je da je namera bila da se sudu prikaže pogrešno činjenično stanje i dobije sudsko rešenje koje priznaje pravo svojine Mu H.ju i da se na taj način obmani sud i opština, te i da opština svoje pravo svojine prenese na Ma ili A. H., i da usled toga opština izgubi pravo svojine nad imovinom.

Tužbu je primio i overio žigom Opštinski sud u Prištini 14. oktobra 2003. godine. Međutim, M H. je u to vreme već preminuo. On je preminuo 17. jula 2003. godine. Predmet je prekinut kada je sud saznao za smrt Ma H.ja. Tužbu je podnela E. U., ćerka N. U.. M H., koji je tada imao 79 godina i bio na samrti, penzionisani rudar i polupismen, nije bio ni autor ni pokretač ove tužbe, već da je istu sastavio i pokrenuo njegov zet, N.U., isto kao što su braća H. smatrala da je on bio investitor i onaj koji je inicirao rušenje i radove na staroj kući i dvorištu na katastarskoj parceli 5602 i da je zbog toga bio naveden kao tuženi u njihovoj tužbi. Činjenica da je ćerka predsednika Opštinskog suda podnela tužbu u ime tasta i tašte predsednika Opštinskog suda očigledno znači da je N.U. trebao da tužbu prosledi nekom drugom sudu kako bi sprečio bilo kakvu pristrasnost. N.U. se pobrinuo da se tužba kasnije dodeli u rad njegovoj staroj prijateljici sudiji S.M..

Dana 22. marta 2004. godine, N. H. je podnela je predlog za pokretanje ostavinskog postupka

pred Opštinskim sudom u Prištini. U istom je navela kuću sa dvorištem koja se nalazi u Prištini, ulica Skopska, upisanoj u Posedovnom listu 4137 kao katastarska parcela 5602. Uz zahtev je priložila Kupoprodajni ugovor 12702/93 od 2. decembra 1993. godine, koji se odnosi samo na stan od 72 m².

Rešenje o ostavštini je doneto 31. marta 2004. godine, kojem je A H., udovica preminulog, proglašena kao jedini naslednik. Naknadno je ona postala i tužilac u gore pomenutom predmetu. Rešenje spominje korišćenje dvorišta u pogledu imovine na katastarskoj parceli 5602. Rešenje o ostavštini dodeljuje A. 97 m² umesto 72 m² koje je kupio M. Kako je kupoprodajni ugovor bio priložen uz predlog, čudno je to što sudija I. nije dala nikakvo objašnjenje u vezi te razlike. Niko ne može da u ostavinskom postupku ostvari veća prava nego što je imalo preminulo lice. Ovo ostavinsko rešenje je kasnije korišćeno da bi se potkrepila tužba 424/04. Sudija nije mogla pravno gledano da dodeli pravo korišćenja dvorišta. Član 24. važećeg Zakona o građevinskom zemljištu predviđa da pravo korišćenja zemljišta potrebnog za uobičajeno korišćenje zgrade, kao što je dvorište, uopšte ne može da se prenese.

Nakon okončanja ostavinskog postupka, predmet je ponovo otvoren na zahtev H.G, po ovlašćenju koje je potpisala A H. 5. maja 2004. godine (uprkos činjenici da je ona dokumente uglavnom potpisivala otiskom palca). Predmet je dobio novi broj 424/2004. Isti je podnet Opštinskom sudu u Prištini 7. maja 2004. godine. Predmet je ponovo dodeljen sudiji S.M.. Ona je prvo ročište održala tek nakon dve nedelje, 18. maja 2004. godine. Takođe, i u ovom predmetu ni N.U. ni S.M. nisu reagovali na očiglednu situaciju sukoba interesa i nisu prosledili tužbu nekom drugom sudu. Tužbu je ponovo rešavao sud čiji predsednik je bio zet tužioca

U zapisniku sa glavne rasprave od 30. juna 2004. godine se navodi se da je advokat tužene opštine rekao sudu da je „na osnovu kupoprodajnog ugovora tužilac samo vlasnik objekta koji je sagrađen na ovoj parceli a ne i zemljišta.“ Izgleda da on nije postavljao nikakva pitanja u vezi razlike u površinama ili nazivima ulica.

Dana 30. juna 2004. godine, sudija S.M. je utvrdila da je tužilja A H., vlasnica kuće na katastarskoj parceli 5602 i da tužilja ima pravo na trajno korišćenje dotičnog dvorišta. U svojoj presudi ona navodi da površina kuće pokriva 97 m² a površina dvorišta 69 m². Sudija M. izričito navodi da je svoju presudu zasnovala na „Ugovoru o korišćenju od 26. novembra 1986. godine“ i „Kupoprodajnom ugovoru br. 12702/93“. Nigde ne pominje činjenicu da stan koji je predmet ovih ugovora površini 72 m² ili druge razlike u dokumentima.

OdlU. sudije S.Mod 30. juna 2004. godine je bila protivpravna iz više razloga. Prvo, bilo je zakonski nemoguće odobriti fizičkom licu pravo na trajno korišćenje društvene imovine, dvorišta. Drugo, ona je zasnivala svoju odluku o svojinskom pravu nad jednom imovinom (katastarska parcela 5602) na čijim dokumentima stoje dve potpuno drugačije adrese. Treće, ona je u potpuno zanemarila ogromnu razliku u kvadratnim metrima između stana od 72 m² i

imovine površine 166 m² (koju čini kuća od 97 m² i dvorište od 69 m²). Ova tri velika odstupanja U.zuju na to da je sudija S.M. namerno postupila u korist tužilje A.H., i porodice H. /U., tu uključujući i N. Uku, šefa sudije M..

Sistem za dodeljivanje predmeta

U skladu sa ustaljenim postupkom dodeljivanja predmeta u Opštinskom sudu u Prištini, svaki sudija je imao broj i svaki predmet bi se dodeljivao sudiji čiji je broj isti kao zadnja cifra broja predmeta. Sudiji S.M. je dodeljen broj 1, stoga njoj su mogli biti dodeljeni samo predmeti koji se završavaju sa 1. Predmet A.H. je zaveden pod brojem 424/2004. Tako da shodno sistemu za dodeljivanja, predmet je trebao biti dodeljen sudiji S.M. Uprkos jasnom i transparentnom sistemu, predmet je dodeljen sudiji M.. Iz tog razloga, predmet broj P(C)-839/02 (tužba braće H.) bi trebao da bude dodeljen sudiji koja radi na predmetima koji se završavaju sa brojem 9. Tužba zavedena pod brojem P(C)-1805/03 (prva tužba Ma H.ja) je trebala da se dodeli sudiji pod brojem 5. (Gyltene Sylejmani dok nije preuzela Olga Janičijević).

Međutim, svi ovi predmeti su dodeljeni sudiji pod brojem 1. S.M., s obzirom da su se S.M. i N.U. dobro poznavali i imali su lični odnos van normalnog radnog odnosa.

Bilo je odstupanja od ovog sistema za dodeljivanje predmeta u Opštinskom sudu u Prištini (na primer ukoliko su stranke bile Srbi ili kada je neki sudija ima veći broj predmeta od drugih sudija), ali uglavnom je predsednik Opštinskog suda, N.U., bio uključen u preraspodelu relevantnih predmeta. U dva navrata N.U. je potvrdio da se nisu uvek pridržavali sistema za dodeljivanje predmeta kada je on bio predsednik Opštinskog suda. U slučajevima kada je sudija bio/la preopterećen/a predmetima, isti bi se dodelili drugim kolegama. Međutim, sudija S.M. je izjavila da 2004. godine nije bila preopterećena predmetima i da je tada bilo uobičajeno da se prva rasprava održi u roku od 11 dana od prijema tužbe, kao što je to bio slučaj tužbe A.H..

Razumljivo je da postoje povremena odstupanja od uobičajenog sistema za dodeljivanje predmeta. Međutim, sva tri predmeta između 2002. i 2004. godine koja su se odnosila na katastarsku parcelu 5602 su začudo bili dodeljeni sudiji S. M. iako nijedan od tih predmeta nije bio zaveden pod njenim brojem unutar sistema za dodeljivanje predmeta. Sva tri predmeta su za posledicu imale radnje ili odlU. koje su išle u korist porodice H./U., porodice njenog pretpostavljenog Nihi U.. U dva predmeta je došlo do grubog kršenja zakona i postupka. Svi ovi faktori predstavljaju vrlo jak dokaz da je N.U., predsednik Opštinskog suda, zaobišao uobičajen sistem za dodeljivanje predmeta i sva tri predmeta dodelio sudiji na koju je mogao da se osloni da će doneti odluku u njegovu korist i korist njegove porodice. To je zato što su N.U. i sudija M. stari prijatelji. N.U. je U.zao da je nekad bio u bliskoj vezi sa S.M. kada je snimljen uređajem za prisluškivanje kako kaže: „Oni su dobili informacije od špijuna i nisu lagali u vezi toga, u vezi odnosa koji smo imali ja i Sanije“. Ovo pokazuje da je između njih dvoje u jednom trenutku u

prošlosti postojalo u najmanju ruku blisko prijateljstvo i mora da je to razlog njene spremnosti da preduzima nezakonite radnje u njegovu korist.

Advokat koji je zastupao opštinu Priština, N.K. je 14. oktobra 2004. godine izjavio žalbu na odluku Opštinskog suda u Prištini sudije S.M. Okružnom sudu u Prištini. Žalba se temeljila na dve glavne tačke, prva da je M H. kupio samo 72 m²: „... na Posedovnom listu br. 4137, katastarska parcela 5602 gde je zabeleženo da je kuća u površini od 97 m²,..... ugovor o korišćenju stana i kupoprodajni ugovor stana iz kojih bez ikakve sumnje može da se potvrdi da je ta ista kuća u površini od 72 m² i zato dodatna površina od 25 m² ni na koji način ne može da se prizna tužiocu“. Druga tačka žalbe je bila da je „prvostepeni sud, bez ikakvog prava, A. H. imenovao kao nosilac prava za korišćenje zemljišta koje je u društvenom vlasništvu Skupštine Opštine. Jednu takvu odluku može da donese samo Skupština Opština a nikako Opštinski sud u Prištini.“

Uprkos očiglednom kršenju zakona i zdravog razuma u presudi sudije S.M., Okružni sud, sastavljen od sudija F.B., E.A.i Rr.R, je 27. decembra 2004. godine potvrdio presudu Opštinskog suda.

A H. je 3. januara 2005. godine podnela zahtev za prenos prava svojine Katastarskoj službi opštine Priština, na bazi odlU. Opštinskog suda koju je donela S.M.. Uprkos činjenici da se presudom Opštinskog suda utvrdilo svojinsko pravo nad kućom i pravo korišćenja dvorišta, zahtev A.H. se odnosio na prenos prava svojine nad **celokupnom parcelom**. Namera ovog zahteva je jasna i sam po sebi razumljiva, naime da obmani Katastarsku službu Opštine Priština, kako bi upisala potpuno pravo svojine nad katastarskom parcelom. Kao rezultat podnošenja ove presude Opštinskog suda, Katastarska služba je usvojila zahtev A.H., i umesto da proveri sadržinu teksta presude Opštinskog suda, ista je 18. januara 2005. godine bespravno prenela pravo svojine celokupne katastarske parcele 5602 na A. H.. U svojoj odluci za prenos katastarske parcele 5602 na A. H., direktor Katastarske službe, S.H., je dao sledeće obrazloženje: „Gospođa A H. je podnela zahtev Katastarskoj službi opštine Priština za prenos u Registar nepokretne imovine, i uz svoj zahtev je priložila sve dokaze koji su potrebni za upis u Registar nepokretne imovine (vrsta dokumenta): Presuda P(C). br. 424/2004, od 30.06.2004“. OdlU. opštine Prištine za prenos prava svojine trebala da tačno odrazi sadržinu teksta presude a ne sadržinu teksta zahteva za prenos, te i da shodno odluci o prenosu trebalo je da se izvrši samo prenos prava svojine nad kućom i pravo korišćenja dvorišta. Zemlja na kojoj je kuća sagrađena i dvorište su morali da ostanu u vlasništvu opštine.

Na osnovu neosnovanog rešenja o ostavštini, nezakonite presude i različitih pogrešnih tumačenja, katastarska parcela 5602 je prenet na ime A.H. januara meseca 2015. godine. Za to vreme je gotovo završena velika četvoro-spratna staklena i metalna poslovna zgrada.

Dana 22. februara 2005. godine, A H. je dala otisak palca na punomoćje kojim je opunomoćila

svog unU. M.U., sina N. U., da „proda, izda ili da pod zakup“ zgradu na katastarskoj parceli 5602. Septembra meseca 2005. godine, M. U. je potpisao ponudu za ERK za izdavanje poslovne zgrade pod zakup. Do kraja 2005. godine, zgrada je izdata Regulatornom uredu za Energetiku Kosova pod zakup za iznos od 4.130 evra mesečno. Ugovor o zakupu je zaključen između RUK i okrivljene M.H. B 22. novembra 2005. godine i isti je pronađen u stanu N. U. prilikom pretresa po sudskom nalogu od 20. / 21. marta 2013. godine. N.U. je bio umešan u izdavanje imovine pod zakup i isti je izjavio „ja nisam bio umešan oko samog ugovora, ali sam pružio moje usluge u pogledu vođenja razgovora i diskusija, davao sam savete“. Zakupnina je isplaćena na bankovni račun A.H.. Finansijski izveštaji pokazuju da su M. U., sin N. U. i unuk A.H., i M.H. bili korisnici zakupnine. Dana 11. novembra 2005. godine, gospođa H. se odrekla kamate sa svog bankovnog računa u korist M.a U., sina N. U.. Ona je potpisala ovaj dokument stavljanjem otiska palca. Ovo ovlašćenje je overio T. U., rođak N. U. i od strane službenika za overu pri Opštinskim sudom u Prištini. Začudo, ovaj dokument nije evidentiran u registru Opštinskog suda u Prištini.

A H., koja je 2005. godine imala 81 godinu, koja je radila kao domaćica i bila nepismena, niti je bila autor niti je pokrenula tužbu za utvrđivanje prava svojine, niti ta koja je izdala poslovne zgrade pod zakup na katastarskoj parceli 5602. Nego, sve ove radnje su podstaknute od strane njenog zeta, N. U., kao i da je on bio taj koji je podstakao zahteve za izdavanje građevinske dozvole za katastarsku parcelu 5602; pri tome osigurajući da se tužba braće H. u vezi katastarske parcele 5602 ne procesira na pravedan način od strane suda; da je podstakao tužbu za utvrđivanje prava svojine, tada već u poznim godinama, Ma H. ja i nastavio sa tužbom za utvrđivanje prava svojine preko A.H.. Ovo je jedan od razloga zašto je sin N. U., M. U., bio korisnik bankovnog računa A.H. na kojem se nalazio prihod od zakupnine.

Protiv sporne presude Okružnog suda od 27. decembra 2004. godine podneta je Revizija Vrhovnom sudu od strane pravobranioca opštine Priština, N.K.. Revizija se zasniva na dve glavne tačke. Kao prvo, da nije postojao pravni osnov za vlasnike stana da se upišu kao vlasnici zemlje koja okružuje stan [jer je zemljište u društvenom vlasništvu], i kao drugo, sud uopšte nije nadležan da postupa po ovoj tužbi.

Dana 22. februara 2006. godine, u svojoj odluci Rev. br. 144/2005, Vrhovni sud je poništio odluku Okružnog suda i delimično poništio odluku Opštinskog suda. Vrhovni sud je potvrdio pravo svojine nad kućom na katastarskoj parceli 5602, i da ista pripada A. H.. **Međutim, ista navodi da se dvorište u površini od 69 m² nikada ne može dodeliti tužiteljima, jer je isto u društvenom vlasništvu, i da se kao takvo nikada ne može preneti.** Vrhovni sud je odbio dodeljivanje dvorišta na korišćenje A. H. i vratio predmet Opštinskom sudu na ponovno odlučivanje. Vrhovni sud tvrdi da „tužilja ne može biti korisnik celokupnog dvorišta u površini od 69 m², jer je zgrada – kuća koja je u svojstvu stana, izgrađena na društvenoj svojini; na imovini tužene [opština Priština], međutim [tužilja] može imati pravo na korišćenje dela dvorišta koji će tužilji služiti za korišćenje objekta i to u dužini i širini staze od ulice do zgrade-stana

tužilje“.

Stoga je Vrhovni sud delimično usvojio argument podnosioca žalbe u vezi sa pravom korišćenja dvorišta i vratio predmet na ponovno odlučivanje i naložio Opštinskom sudu da preduzme sledeće radnje: „Obavezuje se Prvostepeni sud da pri ponovnom suđenju odredi veštaka geodetske strU. koji mora dati svoje mišljenje u vezi sa površinom koju tužilja može koristiti kako bi ista imala pristup svojoj kući sa ulice, naime koje dužine i širine mora biti staza od ulice do njene kuće-stana...“ Instrukcije Vrhovnog suda su jasne i ne ostavljaju prostor za bilo kakvu sumnju.

Sudija S.M. je ignorisala uputstva Vrhovnog suda kako bi pomogla svom šefu N. Uki, i time povredila prava drugih stranka u predmetu. Predmet je vraćen Opštinskom sudu u Prištini i predmet je dobio broj 807/2006. Predmet je ponovo dat u rad sudiji S. M..

Dana 26. juna 2006. godine, obavljen je uviđaj na licu mesta od strane geometra, F.H., sudije S.M., pravobranioca Opštine g. Krasniqi i advokat gospođe H., g. H.G.. Tom prilikom sve stranke su videle mesto, koje je tada činila četvoro-spratna poslovna zgrada od stakla i čelika, čiji gabarit pokriva celu parcelu, bez preostalog dela dvorišta. Tradicionalna kuća i dvorište ne postoje više još od 2003. godine. Nijedan od umešanih službenika to ne spominju u svojim presudama ili u izveštajima veštaka ili podnescima sudu. Svaki od njih je zanemario činjenicu da su kuća i dvorište srušeni i da se na licu mesta nalazi bespravno izgrađena četvoro-spratna poslovna zgrada. Dakle, nalog Vrhovnog suda nije mogao da se izvrši. Nije bilo više dvorišta kako bi se na istom izmerila staza. (!)

Prvi izveštaj veštaka F.H. je izrađen 26. juna 2006. godine, i isti sadrži izveštaj i tehničku skicu katastarske parcele 5602 uz njegov Izveštaj. Tehnička skica pokazuje **staru kuću i dvorište**. Postoje dve različite verzije ovog prvog izveštaja veštaka. Prvi, kraća verzija ovog Izveštaja (Verzija A), koji je F.H. opisao kao inicijalni Izveštaj i koji je predat sudiji M., i drugi Izveštaj (Verzija B) koji je opisao kao konačnu verziju. Verzija A nije evidentirana i nije pronađena u zvaničnom spisu predmeta. Verzija B se nalazila u predmetnim spisima. Verzija B je sadržala jedan dodatni pasus, koji je, prema F. H., zatražila sudija. U ovom dodatnom pasusu piše sledeće: „Dvorište sporne parcele 5602 se sa severne strane graniči sa zgradom u visini od 2,73m + 1,06m + 5,38m + 2,31m i 9,29m i 1,74m, sa istočne strane 10,10m + 2,79m i 3,48m, južno od puta 8,28m i zapadno od puta 3,33m.“ Ovaj zadnji (B) je jedini Izveštaj veštaka koji se spominje u presudi sudije S.M. iz 2006. godine. U ovom izveštaju, g. H. takođe konkretno navodi da „...sporna parcela broj 5602, koja je građevinsko zemljište i da je na istoj sagrađena zgrada – kuća“. Time se jasno pokazuje da uprkos činjenici da je na celokupnom mestu izgrađena velika moderna poslovna zgrada, F.H. je u svom Izveštaju od 26. juna 2006. godine, naveo da se na parceli nalazi i kuća i dvorište. Tehnički skica katastarske parcele 5602 takođe jasno pokazuje parcelu koja je odvojena u dva odeljka sa promerom obima za kuću i dvorište koji odgovaraju

merenjima koji su dati u njegovom Izveštaju.

U verziji (B) koja je pronađena u sudskim spisima, apsolutno nigde nema nikakve napomene o činjenici da ni kuća niti dvorište ne postoje i da parcelu čini velika poslovna zgrada. Primerak izveštaja A je pronađen u stanu N. U.. Izveštaj koji je pronađen u stanu N. U. (Verzija A) je obuhvatio priložene avio snimke katastarske parcele 5602, na kojima se vidi nova zgrada, koje takođe nisu pronađene u geodetskom izveštaju u sudskom spisu. Ovi avio snimci pokazuju veoma jasno da se 2006. godine na katastarskoj parceli 5602 nalazila samo velika poslovna zgrada a ne i dvorište.

Sudski spis sadrži drugi Izveštaj veštaka od 11. jula 2006. godine (C), kojeg je izradio F.H.. Nije uopšte spomenut u presudi sudije S.M. i nije se nalazio u registru dokumenata sudskog spisa. U ovom Izveštaju (C), H. po prvi put spominje novu zgradu i da se ne mogu dati nikakve dimenzije prilaznog puta kuće zbog ove nove zgrade. Ovo jasno pokazuje, suprotno njegovoj izjavi, da je F.H. bio upoznat sa zadatkom koji je naložio Vrhovni sud. Takođe je zanimljivo da ovaj izveštaj (C) nije uveden u registar sudskog spisa i da se na isti u presudi nije pozvala sudija M.. Ovim se pokazuje da su samo dokumenti koji idu u prilog porodici H./U. formalno završili u sudski spis i presudi.

Kao što je utvrđeno, u ovom predmetu je bilo četiri različita geodetska izveštaja. Imamo prvi izveštaj o geodetskom veštačenju (Verzija A) od 26. juna 2006. godine, koji je pronađen u stanu N. U., i koji je obuhvatio i avio snimke, ali nije bio u sudskom spisu; prvi Izveštaj o geodetskom veštačenju (Verzija B) od 26. juna 2006. godine je pronađen u sudskom spisu 807/2006, koji nije imao avio snimke, ali je bio duži za jedan pasus; drugi Izveštaj geodetskog veštačenja od 11. jula 2006. godine, u kojem se navode dve garaže i koji je fizički pronađen u sudskom spisu 807/2006 (Verzija C), ali nije evidentiran u tom sudskom spisu, i na kraju „nova mapa“ (D) koja je data tužiocu marta meseca 2013. godine. Ovo veoma jasno pokazuje da je F.H. izrađivao izveštaje o geodetskom veštačenju na zahtev, shvativši da je uhvaćen, isti je pokušao da prikrije svoje radnje.

Uviđaj na licu mesta i različite verzije geodetskih izveštaja jasno U.zuju na plan u koji je bio uključen veliki broj lica, naročito sudija S.M. i F.H., kako bi pomogli N. U. i porodici U./H. u njihovoj kampanji da dođu do formalnog izvoda o pravu svojine nad katastarskom parcelom 5602.

Sudija M. je u potpunosti zanemarila odluku Vrhovnog suda i donela drugu presudu pod skoro istim uslovima kao u svojoj prvoj presudi iz 2004. godine, te je A. H. priznala pravo na stalno korišćenje dvorišta na katastarskoj parceli 5602. U obrazloženju presude stoji da se ista zasniva na Ugovoru za korišćenje od 26. novembra 1986. godine i Kupoprodajnom ugovoru br. 12702/93. U vezi sa Ugovorom o korišćenju, u obrazloženju se navodi „Utvrđuje se da je stan-

kuća koji se nalazi u bivšoj Skopskoj ulici, sada H.M....“ uprkos činjenici da se u Ugovoru o korišćenju nigde ne spominje reč „Skopska ulica“ i opisuje relevantnu imovinu kao „Trg 19. Novembar“. U vezi sa Kupoprodajnim ugovorom, S.M. je ponovo koristila naziv „Skopska ulica“, dok u stvari taj ugovor koristi naziv „Trg 19. Novembar – Skopska“. U obrazloženju se poziva na građevinsku dozvolu br. 05nr350-1330 za katastarsku parcelu 5602, uz koju je priloženi Urbanistički-tehnički uslovi za građevinsku dozvolu br. 05nr350-1330, ali uopšte se ne spominje činjenica da je porodica H./U. sagradila modernu poslovnu zgradu i time direktno prekršila građevinsku dozvolu. Sudija M. se u svojoj presudi takođe oslonila na prvi Izveštaj geodetskog veštaka F. H.ja, od 26. juna 2006. godine (Verzija B), koji takođe spominje samo kuću i dvorište na katastarskoj parceli 5602 i ne navodi staklenu četvero-spratnu poslovnu zgradu. Uprkos uviđaju na licu mesta od 26. juna 2006. godine, tokom kojeg je ona opazila veliku staklenu četvero-spratnu poslovnu zgradu, u svojoj presudi sudija S.M. nijednom nije spomenula određivanje staze od puta pa do kuće, iako je to direktno naloženo od strane Vrhovnog suda. Razlozi za to su očigledni: ona jednostavno nije izvršila odluku Vrhovnog suda i sam pomen istog u njenoj presudi bi privuklo pažnju na bespravno izgrađenu zgradu i njenu prvu bespravnu odluku. Sudija M. je takođe zanemarila ponovno pozivanje na zakon od strane Vrhovnog suda da A. H. nije moglo da se prizna pravo stalnog korišćenja dvorišta u društvenoj svojini.

Uprkos njenom izlasku na licu mesta 26. juna 2006. godine, u presudi sudija M. nije uopšte spomenula činjenicu da sada lice mesta čini velika moderna poslovna zgrada i da više ne postoje niti tradicionalna kuća niti dvorište. Nije spomenuta činjenica da je informaciju koju je dala gospođa H., u vezi sa onim šta je navedeno u gornjem delu teksta, neistina i fizički nemoguće. U njenoj presudi nije spomenuta činjenica da geodetski izveštaj F. H.ja od 26. juna 2006. godine (Verzija B) sadrži lažno činjenično stanje. Nije spomenuta činjenica da je zakonski nije bilo moguće da se izvrši prenos društvene svojine. Ona takođe nije spomenula nalog Vrhovnog suda da se izvrši premer staze kroz dvorište za A. H..

OdlU. Opštinskog suda u predmetu br. 807/06 je doneta 26. jula 2006. godine i Opština je primila odluku 4. avgusta 2006. godine. Žalba je trebala da se uložiti u roku od 15 dana od dana prijema presude, naime najkasnije do 19. avgusta 2006. godine. Međutim, N.K. je podneo svoju žalbu 22. avgusta 2006. godine, tri dana po isteku zakonskog roka. Opštinski sud u Prištini je primio njegovu žalbu 4. septembra 2006. godine. Sudija M. je 22. septembra 2006. godine odbacila žalbu N.K. po sledećem osnovu „kao neblagovremena“. N.K. nije uložio žalbu na njenu odluku da odbaci njegovu žalbu. N.K. nije blagovremeno uložio žalbu, tako da je odlU. sudije S.M. Opštinskog suda u Prištini od 26. jula 2006. godine postala pravosnažna.

Kao rezultat prve nezakonite odlU. sudije M. iz 2004. godine, 18. januara 2005. godine, katastarska parcela 5602 je prenet na ime A.H.. U novembru mesecu 2005. godine, porodica H./U. je izdala pod zakup poslovnu zgradu koja je bespravno izgrađena na katastarskoj parceli

5602 za unosan iznos zakupnine. Šest sestre H. su bile uključene u raznim fazama ugovora o zakupu. Dana 25. novembra 2005. godine, zaključen je Ugovor o zakupu između M.H. B i RUE, prema kojem RUE je uzeo pod zakup veliku poslovnu zgradu na katastarskoj parceli 5602, u ulici H.M., za mesečnu zakupninu u iznosu od 4.130,00 evra. Ovaj ugovor o zakupu sa RUE je produžen 22. novembra 2006. godine; obnovljen 21. novembra 2007. godine. Nakon toga je ponovo obnovljen 27. novembra 2008. godine za iznos od 4.768 evra mesečno i 27. novembra 2009. godine za iznos od 4.768 evra mesečno. Ove ugovore je potpisala M.H. B. Dana 3. decembra 2010. godine, K.H. je potpisala Ugovor o zakupu sa RUE za iznos od 4.748 evra. Dana 3. decembra 2011. godine, K.H. U. je potpisala Ugovor o zakupu sa RUE. Isti dokazuju da su sva ova lica imala stvarna saznanja da se na katastarskoj parceli 5602 nalazila velika poslovna zgrada koja je generisala veliku zakupninu. Između 2005. i 2010. godine, RUE je na ime zakupnine vršio isplate na žiro-računu Banke NLB Priština 1700100101998475, koji se vodio na ime A.H.. Tih godina, M. U. i M.H. B su bili navedeni kao lica koja rukovode žiro-računom. Izvodi banke za ovaj žiro-račun od 27. decembra 2006. godine do 20 decembra 2010. godine su pronađeni u stanu N. U..

Na žiro-računu je 2005. godine uplaćen iznos od 13.381,20 evra na ime zakupnine. Na žiro-računu je 2006. godine uplaćen iznos od 31.222,80 evra na ime zakupnine. Na žiro-računu je 2007. godine uplaćen iznos od 41.630,40 evra na ime zakupnine. Na žiro-računu je 2008. godine uplaćen iznos od 31.161,20 evra na ime zakupnine. Na žiro-računu je 2009. godine uplaćen iznos od 52.066,56 evra na ime zakupnine. Na žiro-računu je 2010. godine uplaćen iznos od 48.230,39 evra na ime zakupnine. Zakupnine za 2011. i 2012. godinu su prenete na žiro-račune K.H. i K.H. U.. Obe su bile jedini vlasnici ovih žiro-računa. Za 2011. godinu, K.H. na bankovnom računu NLB 1701003023432887, te i za 2012. godinu K.H. U. na bankovnom računu NLB 17000100000257794, svaka od njih je primala svega 56.066,56 evra na ime zakupnine od strane RUE. Bankovni izvodi žiro-računa 1701003023432887, koji se vodi na ime K.H., su takođe pronađeni u stanu N. U..

Ukupan iznos zakupnine za izdavanje poslovne zgrade na katastarskoj parceli 5602 koji je primila porodica H./U. između 2005. i 2012. godine dostiže iznos od ukupno 336.825,67 evra. Nova Tužba pod brojem 2133/09 za utvrđivanje prava svojine nad celokupnoj katastarskoj parceli 5602, celih 166 m², je podneta 7. septembra 2009. godine, u ime tada 85 godina stare A.H.. Tužilja je zasnivala svoju tužbu na odluku sudije S.M. iz 2006. godine. Ova tužba je podneta uprkos činjenici da je 18. januara 2005. godine, A. H. već preneti katastarska parcela 5602 na njeno ime u Katastarskoj službi na osnovu odlU. Opštinskog suda iz 2004. godine. U tužbi se navodi da je stambeno-poslovni objekat izgrađen u skladu sa građevinskom dozvolom.

Predmet je dodeljen sudiji N.H.. Ova tužba je povučena 22. oktobra 2010. godine. Tužba je povučena po osnovu da je odlukom 807/06 Opštinskog suda od 26. jula 2006. godine pravna stvar već rešena.

Postupak prenosa vlasništva imovine zahteva postojanje ugovora o prenosu (prodaja ili poklon) koji je overen od strane Opštinskog suda. Kada se završi sa time, overeni ugovor mora da se preda Opštinskoj katastarskoj službi da bi se izvršila izmena pravnog vlasništva. To je obavljeno odlukom Katastarske službe opštine. Ovo je postupak koji je vodila A H. 2005. godine, iako je u tom momentu Katastarskoj službi podneta bespravna odlU. Opštinskog suda.

Dana 23. septembra 2010. godine, K.H. i K. U. su potpisale prvi ugovor o poklonu sa svojom majkom, A. H., koji je overen pred Opštinskim sudom u Prištini 24. septembra 2010. godine. Ovo je bio prvi korak u postupku za prenos imovine na drugo lice. Ovim ugovorom A je poklonila katastarsku parcelu 5602 svojim dvema ćerkama, K. i K. Ugovor, u stavu 1., navodi da „Poklonodavac je jedini i isključivi vlasnik nepokretnosti koja se nalazi u Prištini, u ulici H.M. br. 1. upisane u posedovnom listu br. UL-71814059-11117 KZ Priština, kao katastarska parcela 5602, kuća u površini od 97 m² i dvorište u površini od 69 m², ukupne površine od 166 m².“ U trećem stavu ovog ugovora navodi se da „obe ugovorene strane imaju zajedničke interese po ovom ugovoru i da su iste svojeručno potpisale svojevolsjno bez pretnje silom, prevare ili zablude“. Ovaj prvi Ugovor o poklonu zaključen 23. septembra 2010. godine je potpisan od strane K.H. i K. U. i isti je označen otiskom prsta A.H.. Ovaj dokument je podnet Opštinskom sudu u Prištini 24. septembra 2010. godine. Sve stranke su potpisale ovaj dokumenat zaklinjući se u postajanje kuće i dvorišta za koje su svi oni znali da nisu postojali u vreme zaključenja ugovora o poklonu 2010. godine, jer je njihova sestra M.H. od 2005. godine, u ime svoje majke A.H. izdavala pod zakup četvori-spratnu poslovnu zgradu koja se nalazila na katastarskoj parceli 5602. A da ne spomenemo činjenicu da je ova velika poslovna zgrada stajala već pet godina na mestu gde se nalazila njihova kuća iz detinjstva.

Ovaj dokumenat je podnet Katastarskoj službi opštine Priština od strane K.H. 28. septembra 2010. godine, kao osnov za promenu pravnog vlasništva sa A.H. na K.H. i K. U..

Na osnovu Ugovora o poklonu, Katastarska služba opštine je donela odluku 6. oktobra 2010. godine kojim se vrši prenos katastarske parcele 5602 sa A.H. na Kadrie i K..

Dana 7. oktobra 2010. godine, otprilike dve nedelje nakon prvog ugovora o poklonu, K.H. i K. U. su ovlastile M.U. da preduzme sve neophodne radnje u vezi sa izdavanjem pod zakup poslovne zgrade koja se nalazi na katastarskoj parceli 5602. Ovo opunomoćenje je overeno u sudu 8. oktobra 2010. godine. Dana 25. oktobra 2010. godine, zaključen je ugovor između K.H. i K.H. U. u kojem su se složile da izdaju zgradu na katastarskoj parceli 5602 pod zakup RUE; da će se zakupnina uplatiti na žiro- račun K.H. i da će polovinu iznosa zakupnine K.H. isplatiti Kimeti Uki svakog meseca. Veoma je jasno na osnovu ovih da su K.H. i K. U. bile potpuno svesne da poslovna zgrada na katastarskoj parceli 5602 nije bila tradicionalna kuća i dvorište, kao što su to tvrdile u prvom ugovoru o poklonu pre dve nedelje, nego da je to bila velika poslovna zgrada.

Dana 21. oktobra 2010. godine, K.H. i K. U. su zaključile drugu ugovor o poklonu sa svojim četiri sestrama, M.H., N.M., H.M. i I.C.. Ovaj ugovor je overen u sudu 21. oktobra 2010. godine. Ovim ugovorom o poklonu, koji je skoro identičan prvom ugovoru o poklonu od 23. septembra 2010. godine, poklonodavci su dalje podelili nepokretnost koja se „nalazi u Prištini, u ulici H.M. br. 1. upisana u posedovnom listu br. UL-71814059-11117 KZ Priština, kao katastarska parcela 5602, kuća u površini od 97 m² i dvorište u površini od 69 m², ukupne površine od 166 m²“. Ovaj ugovor je imao za cilj da podeli nepokretnost na šest jednakih delova između svake od šest sestara H.. U trećem stavu ovog ugovora navodi se da poklonodavci „svesno potpisuju ovaj ugovor i da su svesne posledica ovog ugovora“ i da „obe ugovorene strane imaju zajedničke interese po ovom ugovoru i da su iste svojeručno potpisale svojevóljno [bez] pretnje silom, prevare ili zablude“.

Ovaj drugi Ugovor o poklonu zaključen 21. oktobra 2010. godine je potpisan od strane K.H., K.H. U., M.H. B, N. H. M., H. H. M. i I. H. C.. Ovaj dokument je podnet Opštinskom sudu u Prištini 21. oktobra 2010. godine. Sve stranke su potpisale ovaj dokument zaklinjući se u postojanje kuće i dvorišta za koje su svi oni znali da nisu postojali u vreme zaključenja drugog ugovora o poklonu 2010. godine, jer je M.H. je bila uključena u izdavanje četvoro-spratne poslove zgrade na katastarskoj parceli 5602 pod zakup RUE u poslednjih pet godina, i iz tog razloga su K.H. i K. U. 7. oktobra 2010. godine ovlastle M.U. da preduzme sve neophodne radnje u vezi sa izdavanjem poslovne zgrade koja se nalazi na katastarskoj parceli 5602 pod zakup. A da ne spomenemo ponovo činjenicu da je ova velika poslovna zgrada stajala već pet godina na mestu gde se nalazila njihova kuća iz detinjstva.

Šest sestre su i dalje u nezakonitom posedu katastarske parcele 5602, koja zakonski pripada opštini Priština. U ugovoru od 3. decembra 2011. godine, koji je zaključen između RUE i K.H. U., K. je delovala u svojstvu zastupnika grupe vlasnika koju su činile: M; N.; I.; K.; K. i H.. N.U. je izjavio da su šest sestre H. bile korisnice zakupnine poslovne zgrade na katastarskoj parceli 5602.

Katastarska parcela 5602 se trenutno vodi u Katastarskoj službi opštine Priština na ime K.H., K.H. U., M.H. B, N.H. M., H. H. M. i Ibadete H. C.. Uverenje opsuje kuću i dvorište i nigde ne navodi činjenicu da su iste zamenjene 2004/5 godine četvoro-spratnom poslovnom zgradom. Dakle, celokupna (166 m²) imovine na katastarskoj parceli 5602 je data porodici H./U. na nezakonit način i u potpunosti protivno zakonu, zdravom razumu i odluci Vrhovnog suda.

Decembra 2012. godine, poslovna prostorija na katastarskoj parceli 5602 je izdata pod zakup PBC Kosovo za period od pet godina za zakupninu u iznosu od 3.815 evra mesečno. U stavu 2. ugovora stoji da se zakupnina uplaćuje na bankovni račun K.H. u BpB, na sledeći broj žiro-računa 1300003006465036. Ugovor je potpisan od strane Muhameda U. i overen 20. decembra 2012. godine. Do 21. marta 2013 godine, PBC je na žiro-račun uplatio 7.630,00 evra. Ovaj žiro-račun je zamrznut 18. aprila 2013. godine na osnovu naloga sudije za prethodni postupak u Prizrenu za dugoročnu zaplenu.

Sva zakupnina koja je prispela na žiro-račun A.H. 1700100101998475 i žiro-račun pri BpB K.H. 1300003006465036, te i na žiro-račun NLB Priština 17001003023432887, za izdavanje poslovne zgrade na katastarskoj parceli 5602 porodici H./U. je dokaz, i prihod, od gore opisanih krivičnih dela. Bez bespravnih sudskih odlU., prevarom izvršenog prenosa 166 m² katastarske parcele 5602, kršenjem građevinske dozvole i izgradnjom bespravnog poslovnog prostora na katastarskoj parceli 5602, ne bi došlo do prispeća ove zakupnine.

Dana 24. septembra 2010. godine, A H. je podnela zahtev za legalizovanje stambenih objekta opštini Priština, Upravi za urbanističko planiranje, izgradnju i zaštitu sredine. U zahtevu piše da je izgradnja započela 2003. godine i da je završena 2005. godine. Opština nije razmotrila zahtev do marta meseca 2013. godine. Opština Prištine je primila zahtev 13. marta 2013. godine i istog dana odgovorila na isti. Opština je potvrdila da je otpočeo postupak legalizacije, ali da će se zaključak izvući nakon okončanja procesa. Međutim, 18. jula 2013. godine, u svom odgovoru na interesovanje tužioca, opština Prištine je potvrdila da je ovaj proces legalizacije u fazi čekanja. Očigledno da je N.U. takođe bio umešan i u ovaj proces. Prikriveni uređaj za prisluškivanje je zabeležio da je on 16. jula 2013. godine, rekao sledeće: „Zahtev za legalizaciju je završen, za dozvolu za prekoračenje“.

E. PRAVNO OBRAZLOŽENJE

Zastarelost

Pravni koncept zastarelosti je široko priznat u kontinentalnom pravnom sistemu. Važno je shvatiti sudsku praksu u pogledu ovog pitanja, tako da se sud poziva na sledeći komentar koji se i danas može primeniti u ovom slučaju.

LJUBIŠA LAZAREVIĆ

KOMENTAR KRIVIČNOG ZAKONA SRJ 1995, PETO IZDANJE „SAVREMENA ADMINISTRACIJA” BEOGRAD

GLAVA DESETA

ZASTARELOST

Ideja zastarelosti kao osnov za prestanak zakonske mogućnosti za izricanje kazne počinioocu protekom određenog vremenskog perioda nakon izvršenja krivičnog dela, ili nakon izricanja kazne, se prvenstveno zasniva na shvatanju da izricanje kazne posle isteka određenog vremenskog perioda više nije krivično ili politički opravdano. Svrha izricanja kazne se može ostvariti samo ukoliko se kazna izrekne u momentu kada se mogu očekivati pozitivni uticaji na počinioaca u smislu njegove korekcije, odnosno njegove uspešne re-socijalizacije. Međutim, ako je protekao duži vremenski period od kada je krivično delo izvršeno, odnosno od kada je izrečena kazna, a za to vreme nije izrečena kazna ili ista nije izvršena, to može značiti da je u konkretnom slučaju primena kazne postala suvišna jer počinilac nije počinio krivična djela u proteklom periodu, čime se obezbeđuju dovoljni dokazi da više nije potrebno da se koriste represivne mere protiv istog s ciljem da se spreči od daljeg vršenja krivičnih dela.

Svrha kazne, u svim svojim komponentama, može da se ostvari samo ako se blagovremeno primeni. Ukoliko se ne primeni institut zastarelosti, kazna ne bi uspela da ostvari svoj cilj i na taj način bi postala neopravdana, kazna bi takođe postala svrha sama po sebi, a u suštini to bi bilo u suprotnosti sa svrhama svake krivične sankcije, a pogotovu sa svrhom kazne, kao što to da videti u savremenoj teoriji krivičnog prava i kako je definisano u članu 33.

Takođe postoje praktični razlozi za postojanje zastarelost krivičnog gonjenja. Nakon isteka određenog vremenskog perioda, tačnije dužeg vremenskog perioda, ponekad je teško ili nemoguće uvesti dokaze u cilju identifikovanja krivičnog dela, izvršioca i njegovu ili njenu odgovornost. Institut zastarelosti podseća organe krivičnog gonjenja i organ za izvršenje krivičnih kazni da isti treba da disciplinovano i savesno obavljaju svoje dužnosti i zadatke prilikom identifikacije krivičnih dela i izricanja odgovarajućih kazni izvršiocima u cilju sprečavanja njihovih budućih kriminalnih radnji.

Sud i drugi organi krivičnog gonjenja, te i organi za izvršenje krivičnih kazni moraju uzeti o obzir zastarelost pri vršenju svojih službenih dužnosti, u svakoj fazi krivičnog postupka ili prilikom izvršenja krivičnih kazni. Ni izvršioocu krivičnog dela niti osuđeniku se ne može osporiti

pravno dejstvo zastarelosti.

Zastarelost krivičnog gonjenja po svojoj pravnoj prirodi je institut procesne prirode, dakle, u slučaju zastarelosti krivičnog gonjenja neće se doneti oslobađajuća presuda, već presuda kojom se odbacuju optužbe, naime pravna stvar će biti formalno rešena, a ne i meritum.

Sud je dužan da uzme u obzir zastarelost u svakoj fazi postupka. Pravni osnovi za odbijanje optužnice su dati u članu 363. stav 1.3 ZKP, koji glasi: „Sud će doneti presudu kojom odbija optužbu, ako je (...) istekao rok zastarelosti“.

U skladu sa članom 3. KZRK:

- 1. Zakon koji je na snazi u vreme kada je krivično delo izvršeno biće primenjen na izvršioca.*
- 2. U slučaju izmene u zakonu koji se odnosi na spornu situaciju pre pravosnažnosti odlU., primeniće se zakon koji je najpovoljniji po izvršioca.*

Ova odredba je morala da se primeni s obzirom da je Krivični zakonik Republike Kosovo „stupio na snagu 1. januara 2013. godine“.

Da bi se propisno primenila zastarelost treba da se utvrde dva elementa, prvo, vreme izvršenja krivičnog dela, drugo, kada je preduzeta radnja u cilju krivičnog gonjenja izvršenog krivičnog dela.

Konsolidovana optužnica od 29. aprila 2014. godine, navodi sledeće optužbe koje su izvršene konkretnog dana ili u određenom vremenskom roku:

TAČKA 1: Donošenje protivpravnih sudskih odlU., protivno članu 346. prethodnog KZK, trenutno kažnjivo prema članu 432. KZK 2013.

Zato što je **26. Jula 2006. godine** u Prištini **S.M.** u nameri da drugoj osobi, naime A. H. kao i članovima H./U. porodice, stekne protivpravnu materijalnu dobit i/ili u nameri da nanese štetu drugom licu, naime opštini Priština, donela bespravnu odluku kojim je A. H. dodelila na trajno korišćenje dvorište na katastarskoj parceli 5602, suprotno zakonu i protivno Reviziji Vrhovnog suda Kosova i uprkos činjenici da je izvršila uviđaj na licu mesta i uočila da se na katastarskoj parceli 5602 nalazi bespravno sagrađena poslovna zgrada a ne stara kuća i dvorište.

TAČKA 2: Zloupotreba službenog položaja ili ovlašćenja, protivno članu 339. stav 1., 2. i 3. u vezi sa članom 23. prethodnog KZK, trenutno kažnjivo prema članu 422. stav 1. i 6. u vezi sa članom 31. KZK 2013.

Zato što su **od 22. februara 2006. godine i 26. jula 2006. godine**, u Prištini, Kosovo, **N.U.**, tadašnji predsednik Opštinskog suda u Prištini, **S.M.**, tadašnji sudija Opštinskog suda u Prištini i **F.H.**, tadašnji veštak geodetske strU. pri Opštinskom sudu u Prištini, svi službena lica koja su, u saizvršilaštvu, u nameri da steknu protivpravnu materijalnu dobit za A. H. i članove porodice

H./U. i u nameri da pričinu štetu drugom licu ili privrednom subjektu, naime opštini Priština, zloupotrebili svoj službeni položaj i prekoračili svoja ovlašćenja tako što je N.U. dodelio relevantni predmet S. M., u suprotnosti sa uobičajenim postupkom za dodeljivanje predmeta i protivno svim pravnim načelima nepristrasnosti i tako što je S.M. kao sudija Opštinskog suda u Prištini 26. jula 2006. godine, bespravno dodelila A. H. vlasništvo i pravo korišćenja katastarske parcele 5602, čime je nanela štetu opštini Priština, i na način da je F.H. zloupotrebio svoj službeni položaj tako što je sakrio pravo činjenično stanje u svojim zvaničnim izveštajima u svojstvu veštaka geodetske strU., čime je omogućio sudiji S.M. da donese bespravnu odluku.

TAČKA 3: Legalizacija lažnog sadržaja, protivno članu 334. stav 1. u vezi sa članom 23. prethodnog KZK, trenutno kažnjivo prema članu 31. KZK 2013.

Zato što su od 23. septembra 2010. godine do 6. oktobra 2010. godine, u Prištini, Kosovo, K.H. i K. U., u saizvršilaštvu, koristili dokument sa lažnim sadržajem, naime overen ugovor o poklonu (*prvi ugovor o poklonu*) koji su zaključili između sebe i A.H. kako bi obmanuli nadležne organe, naime Opštinski sud u Prištini i Katastarsku službu opštine Priština da overe neistinitu stvar (naime da K.H. i K. U. postanu su-vlasnici **kuće i dvorišta** na katastarskoj parceli 5602) koji je bio smišljen da posluži kao dokaz o pravnoj stvari u javnom dokumentu, registru ili knjizi da je odlukom Katastarske službe opštine Priština od 6. oktobra 2010. godine odobrena promena zakonitog vlasništva katastarske parcele 5602. Dokumenti su bili obmanjujući i neistiniti zato što su okrivljeni pod zakletvom tvrdili da su kuća i dvorište postojali 2010. godine na katastarskoj parceli 5602, dok je u stvari kuća srušena 2003/2004, a 2004/2005. godine je bespravno sagrađena velika poslovna zgrada na čitavoj parceli, uključujući i dvorište koje više nije postojalo.

TAČKA 4: Legalizacija lažnog sadržaja, u saizvršilaštvu, protivno članu 334. stav 1., u vezi sa članom 23. prethodnog KZK, trenutno kažnjivo prema članu 403. stav 1., u vezi sa članom 31. KZK 2013.

Zato što su od 21. septembra 2010. godine do 8. novembra 2010. godine, u Prištini, Kosovo, K.H., K. U., M.H.-B, N.M, H.M. i I.C., u saizvršilaštvu, koristili dokument sa lažnim sadržajem, naime overen ugovor o poklonu (*drugi ugovor o poklonu*) između K.H. i K. U. sa jedne strane i M.H., N.M., H.M. i I.C. sa druge, kako bi obmanuli nadležne organe, naime Opštinski sud u Prištini i Katastarsku službu opštine Priština da overe neistinitu stvar (naime da K.H., K. U., M.H., N.M, H.M. i I.C. postanu su-vlasnici **kuće i dvorišta** na katastarskoj parceli 5602) koji je bio smišljen da posluži kao dokaz o pravnoj stvari u javnom dokumentu, registru ili knjizi da je odlukom Katastarske službe opštine Priština od 8. novembra 2010. godine odobrena promena zakonitog vlasništva katastarske parcele 5602. Dokumenti su bili obmanjujući i neistiniti zato što su okrivljeni pod zakletvom tvrdili da su kuća i dvorište postojali 2010. godine na katastarskoj parceli 5602, dok je u stvari kuća srušena 2003/2004, a 2004/2005. godine je bespravno sagrađena velika poslovna zgrada na čitavoj parceli, uključujući i dvorište koje više nije postojalo.

TAČKA 5: Prevara, u saizvršilaštvu, protivno članu 261. stav 2., u vezi sa članom 1. i u vezi sa članom 23. prethodnog KZK, trenutno kažnjivo prema članu 335. stav 2., u vezi sa stavom 1. i u vezi sa članom 31. KZK 2013.

Zato što su od **22. februara 2006. godine do 22. septembra 2006. godine**, u Prištini, Kosovo, **N.U., F.H. i S.M.**, u saizvršilaštvu, u nameri da A. H. obezbede materijalnu dobit a samim tim i porodici H./U., zajednički delovali kako bi obmanuli drugo lice, naime Opštinu Priština i/ili da drže opštinu Priština u zabludi pogrešnim predstavljanjem i/ili skrivanjem činjenica da je porodica H./U. bespravno sagradila veliku poslovnu zgradu na katastarskoj parceli 5602 na mestu gde je bila stara kuća i dvorište, čime su naveli opštinu Priština da donese akt na štetu svoje imovine, naime akt kojim gubi svojstvo vlasnika nad imovinom, i time pričinili štetu opštini Priština u vrednosti od preko 15,000.00 evra. Lažno predstavljanje i/ili skrivanje činjenica sastoji se u sledećem: i) **N.U.** je dodelio predmet **S. M.** kako bi se osigurao da će ona doneti odluku u korist njegove tašte ii), **F. H.** je sastavio lažan geodetski izveštaj koji nije odražavao pravo činjenično stanje i iii) **S.M.** je donela bespravnu odluku kojom je dvorište katastarske parcele 5602 dala na trajno korišćenje.

TAČKA 6: Prevara, u saizvršilaštvu, protivno članu 261. stav 2., u vezi sa članom 1. i u vezi sa članom 23. prethodnog KZK, trenutno kažnjivo prema članu 335. stav 2., u vezi sa stavom 1. i u vezi sa članom 31. KZK 2013.

Zato što su od **23. septembra 2010. godine do 6. oktobra 2010. godine**, u Prištini, Kosovo, **Kadrije H. i K. U.** u saizvršilaštvu, u nameri da steknu materijalnu dobit za sebe, naime suvlasništvo nad katastarskom parcelom 5602, obmanuli drugo lice, opštinu Priština i Katastarsku službu opštine Priština, lažnim predstavljanjem sadržanim u overenom ugovoru o poklonu (*prvi ugovor o poklonu*) i time naveli Katastarsku službu opštine Priština da donese akt na štetu opštine Priština, za iznos u vrednosti od preko 15.000 evra, naime da odobri promenu zakonitog vlasništva nad katastarskom parcelom 5602. Obmana se sastojala u tome da se svako okrivljeno lice lažno predstavljalo kao su-vlasnik kuće i dvorišta i skrivanjem činjenice da je ova kuća srušena 2003/2004. godine i da je 2004. godine bespravno sagrađena poslovna zgrada na čitavoj parceli, uključujući i dvorište.

TAČKA 7: Prevara, u saizvršilaštvu, protivno članu 261. stav 2., u vezi sa članom 1. i u vezi sa članom 23. prethodnog KZK, trenutno kažnjivo prema članu 335. stav 2., u vezi sa stavom 1. i u vezi sa članom 31. KZK 2013.

Zato što su od **21. septembra 2010. godine do 8. novembra 2010. godine**, u Prištini, Kosovo, **K.H., K. U., M.H., N.M., H.M. i I.C.**, u saizvršilaštvu, u nameri da steknu materijalnu dobit za sebe, naime suvlasništvo nad katastarskom parcelom 5602, obmanuli drugo lice, opštinu Priština i Katastarsku službu opštine Priština, lažnim predstavljanjem sadržanim u overenom ugovoru o poklonu i time naveli Katastarsku službu opštine Priština da donese akt na štetu opštine Priština, za iznos u vrednosti od preko 15.000 evra, naime da odobri promenu zakonitog vlasništva nad

katastarskom parcelom 5602. Obmana se sastojala u tome da se svako okrivljeno lice lažno predstavljalo kao su-vlasnik **kuće i dvorišta** i skrivanjem činjenice da je ova kuća srušena 2003/2004. godine i da je 2004. godine bespravno sagrađena poslovna zgrada na čitavoj parceli, uključujući i dvorište.

TAČKA 8: Protivpravno zauzimanje nepokretne imovine, u saizvršilaštvu, protivno članu 259. stav 1., u vezi sa članom 23. prethodnog KZK, trenutno kažnjivo prema članu 332. stav 1., u vezi sa članom 31. KZK 2013.

Zato što su od **6. oktobra 2010. godine do 8. novembra 2012. godine**, **K.H., K. U., M.H., N.M., H.M. i I.C.**, u saizvršilaštvu, protivpravno zauzeli nepokretnu imovinu, naime katastarsku parcelu 5602 ili njen deo, koja pripada drugom licu, naime opštini Priština.

TAČKA 9: Protivpravno zauzimanje nepokretne imovine, u saizvršilaštvu, protivno članu 259. stav 1., u vezi sa članom 23. prethodnog KZK, trenutno kažnjivo prema članu 332. stav 1., u vezi sa članom 31. KZK 2013.

Zato što su od **8. novembra 2012. godine do 31. decembra 2012. godine**, **K.H., K. U., M.H., N.M., H.M. i I.C.**, u saizvršilaštvu, protivpravno zauzeli nepokretnu imovinu, naime katastarsku parcelu 5602 ili njen deo, koja pripada drugom licu, naime opštini Priština.

TAČKA 10. Protivpravno zauzimanje nepokretne imovine, u saizvršilaštvu, protivno članu 332. stav 1., u vezi sa članom 31. KZK 2013.

Zato što su od **8. novembra 2012. godine pa do današnjeg dana**, **K.H., K. U., M.H., N.M., H.M. i I.C.**, u saizvršilaštvu, protivpravno zauzeli i dalje zauzimaju nepokretnu imovinu, naime katastarsku parcelu 5602 ili njen deo, koja pripada drugom licu, naime opštini Priština.

TAČKA 11: Organizovani kriminal, protivno članu 274. stav 1. i 2. prethodnog KZK, trenutno kažnjivo prema članu 283. stav 1. KZK 2013.

Zato što su od **1. januara 2004. godine do 31. decembra 2012. godine**, u Prištini, Kosovo, i u drugim mestima na Kosovu, svi okrivljeni počinili teška krivična dela i/ili su učestvovali u radnjama organizovane kriminalne grupe koja se sastojala od **N. U., S. M., F.H.ja, K.H., K. U., M.H., N.M., H.M. i I.C.**, koji su formirali organizovanu strukturalnu kriminalnu grupu, u kojoj je svako imao svoju posebnu ulogu, delujući usklađeno kako bi oštetili opштinu Priština za njenu imovinu (166m² ili 94m² katastarske parcele 5602) i stekli unosan prihod od izdavanja poslovne zgrade koja je bespravno sagrađena na katastarskoj parceli 5602, te time počinili jedno ili više krivičnih dela, naime krivična dela nabrojana u gore navedenim Tačkama 1. do 7. i druga krivična dela spomenuta u Tačkama 8., 9. i 10.

TAČKA 12: Organizovani kriminal, protivno članu 274. stav 3. prethodnog KZK, trenutno kažnjivo prema članu 283. stav 2. KZK 2013.

Zato što je **od 1. januara 2004. godine do 31. decembra 2012. godine**, u Prištini, Kosovo, ili u drugim mestima na Kosovu **N.U.** organizovao, nadgledao i predvodio radnjama kriminalne grupe koju je činio on sam i ostali osam okrivljenih, time što je organizovao, nadgledao i predvodio određenim ulogama koje je imalo svako okrivljeno lice kako bi prevarom oštetili opštinu Priština za njenu imovinu (166m² ili 94m² katastarske parcele 5602). **N.U.** je bio organizator i nadzornik bespravne gradnje, on je dodeljivao predmete, koji su se ticali katastarske parcele 5602, **S. M.** i postarao se da ih ona reši u korist njegovog tasta i tašte; dalje, on je organizovao da šest ćerki **Ma** i **A.H.** podnesu zahtev za overu i prenos vlasništva katastarske parcele 5602 koristeći odluku sudije **M.** i druge lažne dokumente i stekao dobit od prihoda izdavanjem koji je ostvaren usled njihovih nezakonitih radnji, i konačno **N.U.** je organizovao i usmeravao odbranu svih okrivljenih lica i pokušavao (što i dalje čini) da svojoj široj porodici obezbedi ovu imovinu.

Tužilaštvo je **10. oktobra 2012. godine** donelo Rešenje za pokretanje istrage protiv **F.H.ja.** Istraga je proširena **29. novembra 2012. godine** protiv **S.M., N. U. i N.K..** Istraga je proširena **30. maja 2013. godine** i protiv **M.H., K.H., K. U., H.M., N.M. i I.C. („sestre H.“)**. Istraga je proširena 9. oktobra 2013. godine i 22. novembra 2013. godine protiv **K. U., G.G, R. P., H. J., H. A. i H. P..** Dana 23. decembra 2013. godine, jedan deo predmeta je odvojen. Dana 8. januara 2014. godine, obustavljena je istraga protiv **K.U., G.G i N.K..**

Rokovi zastarelosti su regulisani članom 106. Krivičnog zakonika Republike Kosovo i članom 90. Krivično zakona Kosova.

Tačka	Prethodni Krivični Zakon (Privremeni KZK)	Novi Krivični Zakonik (Novi KZK)	Zastarelost (Privremeni KZK)	Zastarelost (Novi KZK)	RoII
1) <i>Donošenje protivpravnih sudskih odlU.</i>	Član 346. ----- Kazna zatvora od šest (6) do pet (5) godina	Član 432. ----- Novčana kazna i kazna zatvora od šest (6) do pet (5) godina	Član 90. (4) Nakon pet (5) godina ----- Član 91. (6) <i>2x 5 godina /apsolutna zastarelost</i>	Član 106. (1.4) Nakon pet (5) godina ----- Član 107. (8) <i>2x 5 godina /apsolutna zastarelost</i>	
2) <i>Zloupotreba službenog položaja ili ovlašćenja</i>	Član 339. (1-3) u vezi sa članom 23. ----- Kazna zatvora do jedne (1) godine/(1) Kazna zatvora do (3) godine/(2) Kazna zatvora od jedne (1) do osam (8) godina /(3)	Član 422. (1) i (6) u vezi sa članom 31. ----- Kazna zatvora od šest (6) meseci do pet (5) godina/(1)	1) Član 90. (6) Nakon dve (2) godine ----- 2) Član 90. (5) Nakon tri (3) godine ----- 3) Član 90. (3) Nakon deset (10) godina	1) Član 106. (1.4) Nakon pet (5) godina -----	
3) <i>Legalizacija lažnog sadržaja</i>	Član 334. (1) u vezi sa članom 23. ----- Kazna zatvora od tri (3) meseca do pet (5) godina	Član 403. (1) u vezi sa članom 31. ----- Kazna zatvora od tri (3) meseca do pet (5) godina	Član 90. (4) Nakon pet (5) godina	Član 106. (1.4) Nakon pet (5) godina	

<p>4) Prevara</p>	<p>Član 261. (2) u vezi sa stavom 1. i u vezi sa članom 23.</p> <p>-----</p> <p>Novčana kazna ili kazna zatvora do tri (3) godine meseca do Fine / (1)</p> <p>Kazna zatvora od šest (6) meseci do pet (5) godina / (2)</p>	<p>Član 335 (2) u vezi sa stavom 1. i u vezi sa članom 31.</p> <p>-----</p> <p>Novčana kazna i kazna zatvora od tri (3) meseca do tri (3) godine / (1)</p> <p>Novčana kazna i kazna zatvora od šest (6) meseci do pet (5) godina / (2)</p>	<p>1) Član 90. (5)</p> <p>Nakon tri (3) godine</p> <hr/> <p>2) Član 90. (4)</p> <p>Nakon pet (5) godina</p>	<p>1) Član 106. (1.5)</p> <p>Nakon tri (3) godine</p> <hr/> <p>2) Član 106. (1.4)</p> <p>Nakon pet (5) godina</p>	
<p>5) Protivpravno zauzimanje nepokretne imovine</p>	<p>Član 259. (1) u vezi sa članom 23. --</p> <p>-----</p> <p>Novčana kazna ili kazna zatvora do jedne (1) godine</p>	<p>Član 332. (1) u vezi sa članom 31.</p> <p>-----</p> <p>Novčana kazna ili kazna zatvora do dve (2) godine</p>	<p>Član 90. (6)</p> <p>Nakon dve (2) godine</p>	<p>Član 106. (1.5)</p> <p>Nakon tri (3) godine</p>	
<p>6) Organizovani kriminal</p>	<p>Član 274. (1-3)</p> <p>-----</p> <p>Kazna zatvora od najmanje sedam (7) godina / (1)</p> <p>Kazna zatvora od najmanje pet (5) godina / (2)</p> <p>Novčana kazna do 500.000 evra i kaznom zatvora od sedam (7) do dvadeset (20) godina / (3)</p>	<p>Član 283. (1-2)</p> <p>-----</p> <p>Novčana kazna do dvesta pedest hiljada (250.000) evra i kaznom zatvora od najmanje sedam (7) godina / (1)</p> <p>Novčana kazna do petsto hiljada (500.000) evra i kaznom zatvora od najmanje deset (10) godina / (2)</p>	<p>1) Član 90. (3)</p> <p>Nakon deset (10) godina</p> <hr/> <p>2) Član 90. (4)</p> <p>Nakon pet (5) godina</p> <hr/> <p>3) Član 90. (2)</p> <p>Nakon petnaest (15) godina</p>	<p>1) Član 106. (1.3)</p> <p>Nakon deset (10) godina</p> <hr/> <p>2) Član 106. (1.2)</p> <p>Nakon dvadeset (20) godina</p>	

Krivično delo ***Donošenje protivpravnih sudskih odlU.***, kao što je opisano u tački 1. je dana 26. jula 2006. godine, u Prištini, Kosovo, počinila S.M.. I novi zakonik i stari zakon predviđaju rok zastarelost od 5 godina koji počinje da teče od 26. jula 2006. godine i ističe 26. jula 2001. godine. Rešenje za pokretanje istrage je doneto 29. novembra 2012. godine, dakle nakon što je protekao rok zastarelosti.

Krivično delo ***Zloupotreba službenog položaja ili ovlašćenja*** kao što je opisano u tački 2., od 22. februara 2006. i 26. jula 2006. godine, u Prištini, Kosovo, su počinili N.U., S.M. i F.H.. Novi Krivični zakonik je povoljniji po okrivljene s obzirom da isti predviđa kaznu zatvora od 6 meseci do 5 godina, dok stari krivični zakon u smislu člana 339. stav 3. kaznu zatvora od 1 godine do 8 godina. Iz tog razloga je primenjen kraći rok zastarevanja od 5 godina u smislu člana 106. stav 1.4. Rok zastarelosti počinje da teče od dana izvršenja krivičnog dela, naime od 26. jula 2006. godine i ističe 26. jula 2011. godine. Rešenje za pokretanje istrage u ovom predmetu je doneto 29. novembra 2012. godine, dakle nakon što je protekao rok zastarelosti.

I na kraju, krivično delo ***Prevara*** kao što je opisano u tački 5., od 22. februara 2006. godine i 22. septembra 2006. godine, u Prištini, Kosovo, su počinili N.U., F.H. i S.M.. Oba krivična zakonika predviđaju kaznu zatvora od 6 meseci do 5 godina i isti rok zastarelosti u trajanju od 5 godina. Rok zastarelosti počinje da teče od dana izvršenja krivičnog dela, naime od 22. septembra 2006. godine i ističe 22. septembra 2011. godine. Rešenje za pokretanje istrage u ovom predmetu je doneto 29. novembra 2012. godine, dakle nakon što je protekao rok zastarelosti.

U pogledu tri gore navedena krivična dela, ovo veće je dužno da primeni odredbe člana 363. stav 1.3. ZKP i odbaci ove optužbe.

Veće je zaključilo da odredba člana 107.6 KZRK utvrđuje sledeće: „Vreme zakonske zastarelosti se takođe prekida ukoliko izvršilac izvrši još neko krivično delo jednake ili veće težine od prethodnog pre isteka roka za zakonsku zastarelost“. Ovaj pravni koncept je takođe priznat u prethodnom zakonu o krivičnom postupku kao i u Zakonu o krivičnom postupku Jugoslavije. Mora da se pozovemo na komentar relevantnog člana.

ČLAN 96. LJUBIŠA LAZAREVIĆ, KOMENTAR KRIVIČNOG ZAKONA SRJ, 1995, 5. IZDANJE, “SAVREMENA ADMINISTRACIJA” BEOGRAD:

„Suspendizija i prekid roka zastarelosti imaju efekta bez obzira na volju počinitelja krivičnog dela, tako da počinilac ne može odustati od roka zastarelosti koja je stupio na snagu. Zastarelost nije na raspolaganju počinocu krivičnog dela. Prema tome, sud i javni tužilac će, u službenom svojstvu, ustanoviti da li je zastara krivičnog gonjenja stupila na snagu i shodno tome doneti odluku.“

Što se tiče izvršenja drugog krivičnog dela, komentar izričito navodi sledeće:

„Rok zastarelosti se takođe prekida kada počinitelj u toku vremenskog roka izvrši isto ili teže krivično delo. Tipičan primer je predmet o kome je diskutovano, gde je Vrhovni sud Hrvatske izrazio mišljenje, u presudi Kz. 2108/ 62. Problem je u tome što je optuženi falsifikovao diplomu, 1954. godine, koja Uzuje na to da je isti završio tehničku školu, i da je istu koristio nekoliko puta sve do novembra 1959. godine, u svrhu zapošljavanja u različitim preduzećima i narodnim komitetima. Počinitelj je nastavio da odlučno koristi ovaj identifikacioni dokument i nastavio je koristiti istu u različite svrhe, i u vezi sa različitim pojedincima, tokom neutvrđenog vremenskog perioda. Dakle, svakim takvim korišćenjem identifikacionog dokumenta on bi izvršavao novo krivično delo korišćenja lažne dokumentacije, a ovi novi prekršaji biće smatrani realnim sticajem, osim u nekim pojedinačnim slučajevima, kada se moraju ispuniti određeni uslovi, kada se takvo delo može smatrati kao prošireno krivično delo. Prema tome, svakom daljom upotrebom identifikacionog dokumenta optuženi je izvršavao novo krivično delo, zbog čega je izvršenje svakog novog dela prekid roka zastarelosti krivičnog gonjenja za prethodno delo, a konačna posledica je da zastarelost krivičnog gonjenja koja bi se odnosila na sve krivične aktivnosti koje je optuženi počinio ne može stupiti na snagu .

S obzirom da se prekid javlja in personam, prekid roka zastarelosti stupa na snagu za svakog od saučesnika u krivičnom delu posebno, ukoliko tokom zastarelosti počine isto ili teže krivično delo.

Poređenje krivičnih dela u pogledu njihove težine vrši se na osnovu kazni utvrđenih zakonom za delo za koje je rok zastarelosti na snazi i za novo krivično delo, počinjeno dok je zastarelost bila na snazi. Delo za koje zakon predviđa težu vrstu kazni smatra se težim (smrtna kazna, zatvorska kazna, novčana kazna) ili viša minimalna kazna zatvora ili viša maksimalna kazna zatvora, sa istom minimalnom zatvorskom kaznom. Trenutno, krivični zakon određuje kaznu za određena krivična dela, ali je određuje tačan minimum ili maksimum, ali ukoliko zakon u nekim slučajevima propisuje iznos kazne, za takvu kaznu važi ista odredba, što je ranije pomenuto za zatvorsku kaznu

Organizovani kriminal

Nakon pregleda komentara i kritičke analize elemenata krivičnog dela organizovanog kriminala, kao što je opisano u starom krivičnom zakonu, u članu 274. i novom krivičnom zakonu u članu 283, ovo veće zaključuje da se član 107.6 KZRK ne može primeniti u ovom slučaju jer nije dokazano da su počinjena takva krivična dela organizovanog kriminala.

Krivično delo organizovanog kriminala definisano je članom 274(1) PKZK, i to: „ko god izvrši težak zločin kao deo organizovane kriminalne grupe biće kažnjen novčanom kaznom do 250.000 evra i zatvorom od najmanje 7 (sedam) godina”. Elementi krivičnog dela organizovanog kriminala zahtevaju dokaz o izvršenju teškog zločina, da je izvršen od strane struktuirane grupe u cilju dobijanja, direktno ili indirektno, finansijske ili materijalne koristi.

Elementi svakog krivičnog dela su jedinstveni i prilikom njihove procene neophodno je proveriti da li su utvrđene činjenice dovoljne za zaključiti da su svi konsitutivni elementi krivičnog dela prisutni, uključujući mens rea. Što se tiče optužnice, optužena lica su optužena za organizovani kriminal prema članu 274. stavovi 1. i 2. Dok je N.U. pored toga optuženi i prema članu 274. stav 3. PKZK⁴, ali je to krivično delo bilo predmet nekih izmena u novom krivičnom zakonu Republike Kosovo, koji je stupio na snagu 1. januara 2013. godine, a sada je ovo krivično delo predviđeno članom 283. KZRK⁵. Glavne razlike između dve verzije odnose se na strukturu i zakonodavnu tehniku korišćenu u opisu krivičnog dela⁶, kao i na zahtevniju mens rea navedenu u

⁴ Član 274. PKZK glasi: (1) Ko god izvrši težak zločin delo kao deo organizovane kriminalne grupe biće kažnjen novčanom kaznom do 250 000 evra i zatvorom od najmanje sedam godina. (2) Ko god aktivno učestvuje u krivičnom delu ili drugim aktivnostima organizovane kriminalne grupe, znajući da će njegovo/njeno učešće da doprinese izvršenju teškog zločina od strane organizovane kriminalne grupe, biće kažnjen zatvorom od najmanje pet godina. (3) Ko god organizuje, uspostavlja, nadgleda, upravlja ili usmerava aktivnosti organizovane kriminalne grupe biće kažnjen novčanom kaznom do 500.000 evra i zatvorom od sedam do dvadeset godina. (4) Ko god izvrši krivično delo opisano u stavu 2 ovog Člana biće kažnjen novčanom kaznom do 500.000 evra i zatvorom od najmanje deset godina ili dugotrajnim zatvorom ako aktivnosti organizovane kriminalne grupe dovedu do smrti. (5) Sud može da odustane od kažnjavanja izvršioca koji izvrši krivično delo opisano u stavu 2 ili 3 ovog Člana ako, pre nego što grupa izvrši zločin, to lice prijavi policiji ili javnom tužiocu postojanje, formaciju i informacije o organizovanoj kriminalnoj grupi tako detaljno da omogući policiji da grupu uhapsi, a javnom tužiocu da ih krivično goni. (6) Ko god bude kažnjen dopunskom kaznom propisanom u Članu 57 ovog Zakona za izvršenje krivičnog dela opisanog u ovom Članu i prekrši uslove takve dopunske kazne biće kažnjen zatvorom do jedne godine.

(7) Za potrebe ovog Člana, 1) Izraz “organizovani kriminal” označava težak zločin izvršeno od strane organizovane grupe radi dobijanja, neposredno ili posredno, finansijske ili neke druge materijalne koristi; 2) Izraz “organizovana kriminalna grupa” označava organizovanu grupu koja postoji određeno vreme i deluje u skladu sa ciljem izvršavanja jednog ili više teških zločina radi sticanja, neposredno ili posredno, finansijske ili druge materijalne koristi; 3) Izraz “težak zločin” označava krivično delo za koje je zaprećena kazna zatvora od najmanje četiri godine; 4) Izraz “organizovana grupa” označava grupu od tri ili više lica koja nije nasumično osnovana radi neposrednog izvršavanja nekog krivičnog dela i ne mora da ima formalno definisane uloge svojih članova, neprekidnost njihovog članstva ili izgrađenu strukturu.

⁵ Član 283. PKZK glasi: (1) Svako lice koje, sa namerom i znanjem ili o ciljevima i opštoj delatnosti organizovane kriminalne grupe ili o nameri grupe da izvrši jedno ili više krivičnih dela koja su kažnjiva kaznom zatvora od najmanje četiri (4) godine, aktivno uzme učešće u kriminalnim aktivnostima grupe, sa znanjem da će takvo učešće doprineti postizanju kriminalnih aktivnosti grupe, kazniće se novčano u iznosu do dvesta pedeset hiljada (250.000) Evra i kaznom zatvora u trajanju od najmanje sedam (7) godina. (2) Svako lice koje organizuje, uspostavi, nadgleda, upravlja ili upućuje aktivnosti organizovane kriminalne grupe, kazniće se novčano do petsto hiljada (500.000) Evra i kaznom zatvora u trajanju najmanje deset (10) godina. (3) Kada aktivnosti grupe iz stavova 1. ili 2. ovog člana izazovu smrt, izvršilac će se kazniti novčano do petsto hiljada (500.000) Evra i kaznom zatvora u trajanju od najmanje deset (10) godina ili kaznom doživotnog zatvora. (4) Sud može umanjiti kaznu članu organizovane kriminalne grupe koji, pre nego što je grupa izvršila krivično delo, prijavi policiji ili tužilaštvu postojanje, formaciju i informacije o organizovanoj kriminalnoj grupi, u dovoljno detalja koji bi doveli do hapšenja ili gonjenja te grupe. (5) U svrhe ovog člana, “uzme aktivno učešće”, uključuje, ali se ne ograničava na pružanje obaveštenja ili materijalnih sredstava, regrutovanje novih članova i bilo koji vid finansiranja aktivnosti grupe.

⁶ Stoga, bivši stav 7. koji se odnosi na definicije više ne postoji, pošto sada u KZRK, bivši stav 7.1 (koji je bio neka vrsta rezimea elemenata koji čine krivično delo) nema korespondenciju u novom članu, u bivšem stavu 7.2 izraz “organizovana grupa” zamenjen je izrazom “udruženje sa hijerarhijom” sada definisano članom 120, stav 14, KZRK, bivša definicija “težak zločin” sadržana ranije u stavu 7.3 sada je sadržana u stavu 1. člana 283. KZRK. U vezi bivšeg stava 7.4 izraz “grupa” sada je definisan autonomno kao “grupa lica” u članu 120, stav 12, KZRK kao “tri ili više lica”, nije više definisana krivičnim delom, pošto je raniji izraz “organizovana grupa” ekvivalentan trenutnoj definiciji “udruženja sa hijerarhijom”, što bi značilo da ista nije nasumično oformljena radi neposrednog izvršenja krivičnog dela, već da ne mora imati formalno definisane uloge za svakog od članova pojedinačno, konitunitet članstva, ili razvijenu strukturu. Ostale razlike odnose se na ujedinjenje “izvršenja” (raniji stav 1) sa “aktivno uzme učešća” (raniji stav 2), dok su ranije ove kriminalne radnje opisane u različitim stavovima bez logike

članu 283. (1.) KZRK, pošto je sada zakonodavac pojasnio da izvršilac mora postupiti “sa namerom i znanjem ili o ciljevima i opštoj delatnosti organizovane kriminalne grupe ili o nameri grupe da izvrši jedno ili više krivičnih dela koja su kažnjiva kaznom zatvora”.

Međutim, u obe verzije, nema mesta sumnji za neposrednim umišljajem, pošto eventualni umišljaj nije dovoljan (nije kompatibilan sa strukturom i prirodom krivičnog dela) da se krivično delo izvrši. Kao što je to definisano članovima 14(2) i (3) PKZK i 21 (2) i (3) KZRK, „*lice deluje sa neposrednim umišljajem kad je svesno svog dela i želi njegovo izvršenje*” i „*lice deluje sa eventualnim umišljajem ukoliko je svesno da u slučaju njegovog činjenja ili propusta može nastupiti zabranjena posledica i saglasi se sa nastupanjem te posledice*”.

Kako bi analiziralo elemente krivičnog dela organizovanog kriminala ovo veće se prvo pozabavilo problemom izvršenja **osnovnog krivičnog dela** kao uslovom za krivično delo organizovanog kriminala. Vrhovni sud Kosova je u svojim ranijim odlU.ma isticao da krivično delo organizovanog kriminala zahteva izvršenje osnovnog krivičnog dela, pored samog krivičnog dela organizovanog kriminala.⁷

U pogledu N. U., u pitanju su dva teška dela, naime, zloupotrebe službenog položaja ili ovlašćenja po tački 2, i prevare po tački 5.

Sudija S.M. tereti se za tri teška krivična dela, donošenja nezakonite sudske odlU. po tački 1, zloupotrebe službenog položaja ili ovlašćenja po tački 2 i prevare po tački 5. F.H. tereti se za dva teška krivična dela zloupotrebe službenog položaja i prevare.

Zastara predstavlja apsolutnu zabranu gonjenja krivičnih dela, i kao posledicu isteka perioda zastarelosti jedino proceduralno rešenje predviđeno članom 363 1.3 ZKP bilo je odbiti optužbe pod 1, 2 i 5 optužnice kao zakasnelo podnesene. U takvim zakonskim okolnostima, sudu čak nije ni dozvoljeno da donosi ikakve činjenične zaključke u pogledu toga da li su ova krivična dela uopšte i počinjena. Izvršenje osnovnog krivičnog dela bilo je preduslov za izvršenje krivičnog dela organizovanog kriminala, znači da ukoliko je ovaj suštinski element nedostajao zbog

u vezi njih, jer su te radnje i dalje sadržane u okviru koncepta izvršenja. Međutim, kazna predviđena stavom 2. za “aktivno uzimanje učešća” (umesto “izvršenja”) je malo blaža, jer je minimalna kazna zatvora bila 5 godina, dakle i najpovoljnija, dok je sada takva granica 7 godina. Bivši stav 3. (“Ko god organizuje, uspostavlja, nadgleda, upravlja ili usmerava aktivnosti organizovane kriminalne grupe biće kažnjen novčanom kaznom do 500.000 evra i zatvorom od sedam do dvadeset godina”) odgovara otežanom okolnošću sada predviđenom stavom 2, sa istom novčanom kaznom ali većom minimalnom kaznom zatvora, pošto ona sada iznosi 10 godina te stoga nije povoljnija. Raniji stav 4. sada odgovara stavu 3, nova verzija na ispravan način upućuje na 2 oblika izvršenja koja su prethodno navedena u stavovima 1. i 2, pošto je do sada otežavajuća okolnost pomenuta samo u stavu 2, a ne u stavu 1, što nije bilo razumljivo. Osim toga, sada predviđena minimalna kazna zatvora je veća, jer je u pitanju 10 godina zatvora. Sadašnji stav 4. odgovara bivšem stavu 3. i čak ni on nije najpovoljniji, pošto sada sud može samo smanjiti kaznu dok je ranije mogao oprostiti. Na kraju, ne postoji ekvivalent na bivši stav 6. dok je sadašnji stav 5. definicija izraza “aktivno uzeti učešća”.

⁷ Videti odluku Vrhovnog suda, Presuda br. Ap-KZ 61/2012 od 2. oktobra 2012. godina, stav 48; Vrhovni sud, Presuda br. PAKR 2015/2014, od 14. maja 2015. godine.

zabrane krivičnog gonjenja, ovom veću nije preostalo ništa drugo nego da oslobodi N. Uku, S.M. i F.H. krivičnog dela organizovanog kriminala iz člana 274. stav 1.

Ovo veće je mišljenja da je tužilaštvo imalo dovoljno mogućnosti da donese odluku o pokretanju istrage protiv ovo troje okrivljenih mnogo pre 10. oktobra 2012. godine, kao što se dogodilo u slučaju F.H.ja, i 29. novembra 2012. godine kao što se dogodilo u slučaju N. U. i S.M., gde je izbegnut rok za zastaru. Istraga (istraga in rem) je otvorena nalogom za obavljanje istražnih radnji dana 16. aprila 2010. godine, a dalje je proširena 29. oktobra 2010. godine, dok je odlU. o pokretanju istrage protiv određenih okrivljenih (istraga ad personam) doneta 10. oktobra 2012. godine najkasnije. Kašnjenje od 2 godine i 6 meseci ne može biti potkrepljeno bilo kojom procesnom, dugotrajnom radnjom koju je trebalo preduzeti kako bi se podigle optužbe protiv okrivljenih.

Ovo veće je takođe razmotrilo i zakonsku odredbu člana 107 5. KZRK koja glasi: „*Vreme zakonske zastarelosti se prekida svakom aktom koji za svoj cilj ima krivično gonjenje za to krivično delo*”. Tvrdi se da su takozvani nalozi za obavljanje istražnih radnji upravo takav akt koji je prekinuo vreme zakonske zastarelosti. Ovo veće je bilo drugačijeg mišljenja i pri analiziranju te pravne stvari, uzeta je u obzir analiza komentara jugoslovenskog zakona o krivičnom postupku.⁸ U prethodnom zakonu o krivičnom postupku, nije poznata forma naloga za obavljanje istražnih radnji, već samo krivična prijava i rešenje o pokretanju istrage.

N.U. je u optužnici opisan kao vođa organizovane kriminalne grupe, gde je on bio jedini koji je organizovao, nadzirao i upravljao njenim aktivnostima. Naglašeno je da se on kao istaknuti

⁸ ČLAN 96 LJUBIŠA LAZAREVIĆ KOMENTAR KRIVIČNOG ZAKONA SRJ 1995, 5. IZDANJE
“SAVREMENA ADMINISTRACIJA” BEOGRAD

Procesna radnja je osnov za prekid roka zastarelosti:

ukoliko je sprovedena od strane nadležnog državnog organa ili lica (fizičkog ili pravnog) ovlašćenog da preduzme sve ili samo neke od procesnih radnji; ukoliko je sprovedena sa ciljem krivičnog gonjenja određenog lica za određeno (konkretno) krivično delo.

Svaka radnja, ukoliko ima karakter procesne radnje, i ukoliko je preduzeta od strane lica koje je ovlašćeno da preduzima procesne radnje, dovodi do prekida roka zastarelosti. U skladu sa navedenim, kako bi prekid roka zastarelosti stupio na snagu jedino što se mora utvrditi je da li preduzeta radnja ima karakter procesne radnje i da li je preduzeta od strane nadležnog organa za krivično gonjenje ili lica ovlašćenog da preduzima procesne radnje u kompletnom slučaju. Zbog toga je neophodno utvrditi trajanje procesne radnje u skladu sa principima i odredbama našeg zakona o krivičnom postupku. Zakon o krivičnom postupku ne definiše pojam krivičnog dela, ali u teoriji prava o krivičnom postupku implicira se da je procesna radnja aktivnost procesnih subjekata, bilo dužnih ili ovlašćenih da preduzmu aktivnosti, koje su izvedene u toku postupka, i koji odmah utiču na početak, tok i završetak procesnog odnosa. Procesna radnja može biti sprovedena jedino od strane procesnog subjekta, a procesna radnja može biti izvršena jedino u toku postupka ili sa ciljem pokretanja postupka, a ova radnja mora imati neposredan uticaj na procesni odnos. U zavisnosti od predočenih karakteristika procesne radnje, postoje radnje koje sprovodi procesni subjekt u toku procesnog odnosa ali koje nemaju osobine procesne radnje (na primer, analiza predmeta koju je obavio javni tužilac u cilju podnošenja zahteva). Slično tome, te radnje preduzete u toku postupka ili kao rezultat postupka od strane lica koja nisu na poziciji procesnog subjekta takođe se ne smatraju procesnim radnjama (na primer, iskazi svedoka i sudskih veštaka; zahtevi oštećene strane; davanje saglasnosti za krivično gonjenje od strane ovlašćenog lica; podnošenje prijave od strane državnog organa, preduzeća ili druge organizacije, kao i građana o počinjenom krivičnom delu).

advokat sa direktnim pravnim iskustvom dosta susretao sa sumnjivim poslovima i da je bio u stanju da upravlja kriminalnim krugom ljudi koji se sastojao od sudije podređene njemu S.M., sudskog veštaka koja je saradivala sa sudom u davanju mišljenja, zatim F.H.jem i na kraju svega tu su i njegova žena i njegova i njena sestra. Tužilaštvo tvrdi da je u pitanju organizovana grupa koju je vodio i kojom je upravljao N.U., koji je oduvek imao odlučujuću ulogu. Jasno je da njegova uloga nikada nije bila formalno definisana, ali bez njega kao vođe, S.M. i F.H. kao njegovih posvećenih saradnika, aktivnosti sestara H. se nikada ne bi mogle smatrati aktivnostima organizovane grupe, pre svega zbog odsustva vođe koji je počinio težak zločin pošto su kao prvo zločini koje je on počinio bili predmet zakonske zastarelosti, a drugo zbog nedostatka namere da se poćini delo organizovanog kriminala.

Postoje osnovne razlike između oblika odgovornosti, tj. namera i nemar. Zakon je jasan u definisanju ovih pojmova. Namera je definisana na sledeći način: „1. *Krivićno delo se može izvršiti direktnim ili eventualnim umišljajem. 2. Lice nastupa sa direktnim umišljajem ukoliko je svesno svog dela i želi posledice njegovog izvršenja. 3. Lice deluje sa eventualnim umišljajem ukoliko je svesno da u slučaju njegovog ćinjenja ili propusta može nastupiti zabranjena posledica i saglasi se sa nastupanjem te posledice.*“ Imajući ove pojmove u vidu, ovo veće je utvrdilo da krivićno delo organizovanog kriminala mora biti poćinjeno samo sa **direktnim umišljajem**, te zato zakon koristi taj pojam” sa namerom i znanjem ili o ciljevima i opštoj delatnosti organizovane kriminalne grupe ili o nameri grupe da izvrši jedno ili više krivićnih dela koja su kaćnjiva kaznom zatvora od najmanje ćetiri (4) godine”.

Ovo veće deli mišljenje izneto i podrćano brojnim dokazima tućioca da je N.U. taj koji stoji iza ovog poduhvata i koji ga je isplanirao, organizovao i sproveo iskoristivši svoje pravno iskustvo, vaćnu poziciju na kojoj se nalazio u to vreme i odnose sa sudijom S.M. i veštakom Fehmi Havolijem, mećutim, nije dokazano da je takva kriminalna organizacija ikada postojala.

Ovo veće je utvrdilo da nije predoćen niti jedan verodostojni dokaz koji bi podrćao direktan umišljaj ni sestara H. niti S.M. i F.H.da se upuste u krivićno delo organizovanog kriminala. Mentalni element dela organizovanog kriminala zahteva dokaz da su optućeni uzeli aktivnog ućešća u kriminalnim aktivnostima grupe, znajući da će takvo ućešće doprineti ostvarivanju ciljeva kriminalnih aktivnosti grupe. Taćnije, u ovom predmetu, neophodno je bilo dokazati da su sestre H., S.M. i F. H. bili barem svesni postojanja takve grupe i njenih ciljeva.

Jedan vaćan faktor treba posmatrati u kontekstu pravnog pojma organizovane grupe odnosno šta je bio cilj ovakvih krivićnih radnji. U ovom konkretnom slućaju, cilj sestara H. bio je da steknu vlasništvo nad zemljom gde se od 1986. godine nalazi stan koji pripada porodici H.. Bez obzira na to što je tućilaštvo tokom glavnog pretresa dovelo u sumnju lokaciju razmenjene imovine, nesporno je da je Leposava Radenović živelu u staroj kući u blizini dćamije i nacionalnog muzeja na putu ka Grmiji od 1979. do 1986. godine kada je došlo do ćina razmene. Cilj sestara

H. bio je da se na odgovarajući način zaštite najbolji finansijski interesi ove porodice i na kraju da se legalizuje kao vredna imovina koja je u vlasništvu ove porodice od 1986. godine. Zdravorazumski pristup problemu je taj da porodica pokušava da zaštiti materijalna sredstva koja će ostati prosperitetna, koristeći sredstva koja su u njihovim rU.ma. Porodica H. nije organizovala kriminalni krug kako bi prisvojila imovinu drugih ljudi, već da bi ozakonila pravni status ove nekretnine, ali nažalost korišćena su nezakonita sredstva za postizanje ovog plana. Međutim, kriminalna grupa nije oformljena, barem to nije dokazano od strane tužilaštva. Ne postoje ni materijalni ni posredni dokazi da je u ovom slučaju postojala organizovana grupa od 1. januara 2004. do 31. decembra 2012. godine. Tužilaštvo nije objasnilo zašto su ovi konkretni datumi smatrani za vremenski okvir postojanja navodne organizovane kriminalne grupe. Tužilac je bio dužan da dostavi dokaze u prilog predloga da je takva grupa, u stvari, postojala. Nažalost, iznete su pretpostavke na osnovu položaja N.ja U. kao uticajnog pravnika koji je ranije obavljao dužnosti predsednika Osnovnog suda u Prištini. Nijedan materijalni niti čak posredni dokaz nije izveden kojim bi se dokazalo da je on organizovao, osnovao, nadgledao, rukovodio ili usmeravao aktivnosti kriminalne grupe između 1. januara 2004. i 31. decembra 2012. N.U. jeste suprug K. U. i zet njenih sestara. Može se uzeti zdravo za gotovo da je on kao pravnik sa profesionalnim iskustvom davao uputstva svojoj supruzi i njenim sestrama o tome koji se pravni koraci moraju preduzeti kako bi se prisvojila sporna imovina, ali veće, isključivo na osnovu te činjenice, ne može doći do nepristrasnog zaključka da je N.U. organizovao i upravljao kriminalnom grupom sastavljenom od šest žena, koje su udate, koje imaju decu i koje vode stabilan život. Ovo veće je takođe uzelo u obzir dokaze i argumente koji su predloženi u objedinjenoj optužnici u stavovima 154 do 210. Ovo veće smatra da, iako su ovi dokazi objektivni, oni U.zuju na krivičnu odgovornost N.ja U. u vezi sa krivičnim tačkama 2 i 5 za koje je nastupila zastarelost. N.U. je prikazan kao solo igrač koji je sam preduzimaao, vršio nadzor i sprovodio sve odlU. u vezi sa spornom imovinom i, zapravo, njemu nije bio potreban niko, kao što je član organizovane grupe, da mu pomaže. On je zloupotrebio svoj položaj i uticaj koristeći određene korisne osobe poput S.M. i F.H., samo kao poslušne instrumente, a ne partnere u zločinu. Dakle, čak i sa te tačke gledišta, uslovi za krivično delo organizovanog kriminala nisu ispunjeni jer nije bilo grupe od troje ili više ljudi koja je formirana za neposredno izvršenje krivičnog dela.

Ovom veću nije umakla ni činjenica da je N.U., zapravo, tokom ovog pravnog spora nad imovinom, zloupotrebio službeni položaj ili ovlašćenja i izvršio krivično delo prevare na štetu Opštine Priština, ali kao što je objašnjeno u ranijem delu teksta, za ova krivična dela je nastupila zastarelost, što znači da N.U. ne može biti krivično gonjen i oglašen krivim na osnovu ovih navoda.

Legalizacija lažnog sadržaja i prevara.

Ovde se moramo pozvati na trenutni komentar KZRK koji glasi (član 403):

1. Prvi oblik ovog krivičnog dela je izvršen od strane osobe koja, obmanjujući određeni nadležni organ, ozakonjuje u javnom dokumentu, registru (zapisniku) ili knjizi, nešto što će služiti kao dokaz u pravnoj komunikaciji. Dakle, predmet krivičnog dela predstavlja: javni dokument, registar (zapisnik) ili knjiga. Zbog toga, ovo krivično delo neće postojati ako se radnja izvršenja vrši nad privatnim dokumentom.

2. Javni dokument, u smislu ove inkriminišuće radnje, označava dokument u obliku potvrde ili izvoda kojima nadležni organ dokazuje postojanje ili nepostojanje određenih činjenica. Ovo U.zuje da predmet ovog krivičnog dela ne obuhvata javne dokumente koji imaju karakter rešenja i odlU., koje nadležni organ donosi u skladu sa važećom procedurom i na osnovu procene dokaza. Registar (zapisnik) i knjiga moraju biti javni, ili da služe u telima javne komunikacije, što znači da podaci i činjenice iznete u njima imaju dokaznu snagu, isto kao i javni dokument (o frazi "javne knjige" pogledati komentar člana 398 KZK).

3. Obmana se obično vrši putem prevare, ali i bilo kojom drugom radnjom kojom se osoba dovodi u zabludu. Prevara označava svako predočavanje kroz trik, umišljaj, gde postoji svest da je nešto neistinito, kako bi došlo do obmane o postojanju relevantne pravne stvari.

4. Radnja izvršenja se sastoji u pritisku na nadležni organ da izvrši ozakonjenje neistinitog sadržaja, što znači da se nadležni organ obmanjuje **u vezi sa tačnošću činjenica koje potvrđuje to telo**. Izvršilac, namerno i svesno, stvara kod nadležnog organa, odnosno lica koje je ovlašćeno da, u ime nadležnog organa, vrši overu javnog dokumenta, registra (zapisnika) ili knjige, pogrešnu sliku o postojanju ili nepostojanju relevantnih pravnih činjenica.

5. Obmana se može izvesti na različite načine, **npr. naglašavanjem činjenica koje uopšte ne postoje, negiranjem činjenica koje zaista postoje, menjanjem njihovog značenja i sadržaja, ćutanjem o činjenicama ili podacima itd, i u ovom slučaju je irelevantno da li je izjava kroz koju je pasivan subjekat obmanjen, data usmeno ili pismeno.**

6. Kako bi obmanjivanje nadležnog organa bilo deo ovog krivičnog dela, ono se mora sprovesti u vezi sa javnim dokumentom, registrom ili knjigom koji su ozakonjeni neistinitim podacima ili sadržajem, i koji služe kao dokaz u pravnoj komunikaciji. Smatra se da za postojanje ovog krivičnog dela nije potreban umišljaj počinioca u vezi sa tim dokumentom, registrom ili knjigom.

7. Kako bi krivično delo postojalo, neophodno je da se nadležni organ obmanom primora da izvrši ozakonjenje neistinitog sadržaja, odnosno mora postojati uzročno-posledična veza između obmane i ozakonjenja neistinitog sadržaja. Ozakonjenje će samo označavati radnje javnog službenika koji vrši ozakonjenje ili službeno ozakonjenje tačnosti okolnosti koja će poslužiti kao dokaz u pravnoj komunikaciji, na osnovu podataka sadržanih u izjavi određene osobe. U takvom dokumentu, knjizi ili registru (zapisniku), nadležni organ vrši ozakonjenje tačnosti činjenica i

podataka na osnovu usmene ili pismene izjave počinioca. Nema krivičnog dela ukoliko nadležni organ direktno u javne dokumente, knjige ili registre (zapisnike), kao istinite, ne unese podatke koje je primio od stranke, ali, na primer, donese sopstvenu odluku na osnovu takvih podataka bez primene bilo kakve procedure.

8. Nadležni organ vrši ozakonjenje netačnog stanja u javnim dokumentima, registru (zapisniku) ili knjizi, na osnovu izjave drugog lica, u ovom slučaju, izvršioca ovog krivičnog dela. Prema tome, takvo krivično delo ne postoji ako nadležni organ ne ozakoni sadržaj netačnih podataka dobijenih od stranke, već, iako obmanjen, smatra da su neistiniti podaci koje je podnela stranka istiniti i kao takve ih koristi prilikom donošenja odlU. u vezi sa zahtevom stranaka.

9. Činjenice se mogu odnositi na stvarne okolnosti (npr. činjenica o ugovoru o braku, itd), ali se takođe mogu odnositi na osobu, najčešće u vezi sa njegovim ili njenim identitetom (kada se potvrđuje identitet, osoba nije ona prava), a delo je izvršeno samo u odnosu na ono što se ozakonjuje. Tako, na primer, ako se izvršeno ozakonjenje odnosi na potpis osobe u dokumentu, ozakonjenje samo potvrđuje da je ta osoba pružila dokument, a ne da je izjava koje je to lice pružilo u tom dokumentu istinita.

10. Suština ovog krivičnog dela se sastoji iz činjenice da nadležni organ postupa iako je obmanjen od strane počinioca, odnosno nadležni organ vrši ozakonjenje javnog dokumenta, registra (zapisnika) ili knjige, imajući pogrešnu sliku o tačnosti njegovog sadržaja i, u ovom slučaju, irelevantno je da li je, ili nije, nadležni organ postupao u stanju u kome je bilo moguće izbeći obmanu. Od značaja je samo činjenica da je nadležni organ ili službeno ili odgovorno lice, zasigurno postupalo u stanju obmane pri ozakonjenju dokumenta. Međutim, ako je službeno ili odgovorno lice bilo svesno da je on ili ona potpisivao/la dokument neistinitog sadržaja, taj akt bi doveo do krivičnog dela falsifikovanja službenih isprava predviđenog članom 434 KZK, dok bi osoba koja primorava službeno lice da ozakoni takav dokument bila odgovorna za podstrekivanje na to krivično delo.

11. Smatra se da je krivično delo izvršeno samim činom legalizovanja ozakonjenja lažnog sadržaja u javnom dokumentu, knjizi ili registru (zapisniku).

12. Subjektivna strana krivičnog dela obuhvata direktni umišljaj, jer počinitelj svesno obmanjuje nadležni organ kako bi ga primorao da u javnim dokumentima, knjizi ili registru (zapisniku) ozakoni nešto što će poslužiti kao dokaz u pravnoj komunikaciji".

Postupak prenosa vlasništva imovine zahteva postojanje ugovora za prenos (na osnovu prodaje ili poklona) overen od strane Opštinskog suda. Kada je to učinjeno, overen ugovor mora biti podnet Opštinskom katastru kao osnov za promenu zakonskog vlasništva. To se radi putem rešenja Opštinskog katastra. Ovo je postupak koji je ispoštovala A H. 2005. godine, iako je u tom slučaju to bilo nezakonito rešenje Opštinskog suda koje je podneto katastru.

Ova tri potpisnika prvog ugovora o poklonu su izvršili prevaru i legalizovali lažni dokument, jer su, u ovom dokumentu, namerno pružili lažni prikaz činjenica u vezi sa parcelom 5602, koji je sačinjen da posluži kao dokaz u pravnoj stvari. Njihova namera je bila ta da taj lažni prikaz primora Opštinu Prištinu da postupi na svoju štetu i prepíše celokupnu zemljišnu parcelu 5602, uključujući i dvorište u društvenom vlasništvu, sa A.H. na njene dve ćerke ne primećujući da je bilo veoma ozbiljnih razlika u tome koja je građevina dokumentovana i koja je zgrada zapravo postojala, i ne primećujući da nikada nije trebalo ni da bude zavedena na ime A.H.. U potvrdi priloženoj uz rešenje katastra samo se pominje „166m²“ i ne odnosi se na „kuću“ i „dvorište“. Rešenje katastra se zasniva na lažno predočenim informacijama jer, zapravo, A H. nikada nije bila jedini vlasnik nepokretnosti i namerno je pogrešno opisano da se imovina sastoji od kuće površine 97 m² i dvorišta površine 69 m², ukupne površine od 166 m². Opis ne odgovara činjenicama, a činjenice su da je u to vreme sagrađena poslovna zgrada na toj parceli i da ona zauzima celu njenu površinu. Cilj ovog ugovora o poklonu je jasna namera K. H. i K. U. da steknu vlasništvo nad tom parcelom na štetu Opštine Prištine koja je u skladu sa zakonskim okvirom bila jedini vlasnik ovog zemljišta. Odlučeno je da se za osnovu vremenskog okvira ovog krivičnog dela uzme dan potpisivanja ugovora (23. septembar 2010) i dan kada je katastar Opštine Prištine doneo rešenje, što se dogodilo 6. oktobra 2010.

K.H. i K. U. su, u saizvršilaštvu sa M.H. – B, N.M., H.M. i I.C., izvršili još jedno krivično delo legalizacije lažnog dokumenta kao što je opisano u tački 4 objedinjene optužnice unošenjem drugog ugovora o poklonu dana 21. oktobra 2010. Ovim drugim ugovorom o poklonu od 21. oktobra 2010. godine, imovina u pitanju je bila podeljena između svih sestara H. na 6 jednakih delova. Ovaj dokument je podnet Opštinskom sudu u Prištini 21. oktobra 2010. Sve stranke su potpisale ugovor kojim se potvrđuje postojanje stare kuće i dvorišta za koje su svi znali da nisu postojali na dan drugog ugovora o poklonu iz 2010. godine.

Ovaj dokument je N.M. 28. oktobra 2010. godine podnela katastru Opštine Priština kao osnov za promenu zakonskog vlasništva sa K.H. i K.H. U. na svih šest sestara. Na osnovu ugovora o poklonu od 21. oktobra 2010. godine, opštinski katastar je doneo rešenje 8. novembra 2010. godine kojim je vlasništvo nad parcelom 5602 preneto sa K.H. i K.H. U. i podeljeno između svih šest sestara. Šest sestara su izvršile prevaru i legalizaciju lažnog dokument, jer su namerno pružile lažni prikaz činjenica o parceli 5602 u ovom dokumentu koji je sačinjen da posluži kao dokaz u pravnoj stvari. Njihova namera je bila da taj lažni prikaz primora Opštinu Prištinu da postupi na svoju štetu i podeli i prenese celokupnu zemljišnu parcelu 5602, uključujući i dvorište u društvenom vlasništvu, sa K.H. i K.H. U. na svih šest sestara ne primećujući da je bilo veoma ozbiljnih razlika u tome koja je zgrada dokumentovana i koja je zgrada zapravo postojala, i ne primećujući da nikada nije trebalo ni da bude zavedena na ime A.H., K.H. i K.H. Uku. Odlučeno je da se za osnovu vremenskog okvira ovog krivičnog dela uzme dan potpisivanja ugovora (21. oktobar 2010) i dan kada je katastar Opštine Prištine doneo rešenje, što se dogodilo 8. novembra 2010.

Sve sestre H. su znale da je činjenično stanje imovine bilo u suprotnosti sa zakonskim statusom kada su potpisale dva ugovora o poklonu i kada su ih podnele Opštinskom sudu kako bi se overila tapija o poklonu i, na kraju, kada su katastru podnele overene ugovore kao osnov za promenu zakonskog vlasništva. Porodica H. je došla u posed unosne imovine koja se nalazi u istorijskom centru grada, tako da su morali da kolektivno donesu važne odlU. uz saglasnost svih sestara, koje nisu pravno obrazovane kao što je N.U., ali barem je svaka od sestara mogla da iznese svoje mišljenje o budućnosti ovog imanja.

Može se zaključiti da su sve sestre H. znale da je stara zgrada srušena 2003. godine, kao što je N.U. priznao tokom svog svedočenja, a na njenom mestu je podignut novi, moderni četvorospratni poslovni objekat od 800 m² sagrađen od stakla i čelika. Ova nova zgrada sigurno nije ostala nezapažena, jer se nije uklapala u istorijski komšiluk koji ju je okruživao, ali je to ostala javna tajna sve dok se to nije spomenulo u zvaničnim dokumentima i pravnom podnesku. Uprkos ubedljivom uticaju N. ja U., da je stvarna situacija na parceli zvanično otkrivena, to bi moglo da ima negativan uticaj na „pljačku u sred bela dana“ i na to da se izvrši promena zakonskog vlasništva uprkos zakonskim odredbama. Nije ni čudo da su sestre H., dobijajući smernice u vezi sa zakonskim odredbama od iskusnog pravnika kao što je bio N.U., pokušale da sprovedu promenu zakonskog vlasništva koristeći nezakonita sredstva kako bi obmanule organ vlasti da izvrši overu neistinite stvari sačinjene da posluži kao dokaz u pravnoj stvari.

Ovo veće je došlo do zaključka da u slučaju svih sestara H. postoji dovoljno elemenata da se oglase krivim za dva krivična dela: legalizaciju lažnog sadržaja i prevaru.

Dato pitanje se tiče koncepta *concursum delictorum*, tj. teorije o sticaju krivičnih dela ili o više krivičnih dela protiv jednog optuženog u odnosu na isti skup činjeničnih okolnosti. KZK ne govori direktno o sticaju krivičnih dela, niti predviđa posebna pravila ili teoriju za utvrđivanje sticaja krivičnih dela, već samo priznaje postojanje istovremenih krivičnih dela i reguliše kaznu istih u članu 71. Pozivanjem na opšte principe prava zajedničke za sve glavne nacionalne pravne sisteme, međunarodni krivični tribunalni smatraju da kada isto činjenično ponašanje zadovoljava definicije više dela iz zakona, sud može izreći kumulativne osude u vezi sa tim delima samo tamo gde se smatra da su krivična dela **dovoljno različita ili da poseduju "bitno različit element" koji nije pronađen u drugom delu.** U slučaju da dva krivična dela nemaju ponaosob bitno različite elemente, krivično delo sa bitno različitim elementom kao delo koje je specifičnije ima prevagu nad drugim delom i u tom slučaju se izriče samo jedna presuda. Ovo određenje podrazumeva da mora doći do upoređivanja zakonskih elemenata relevantnih zakonskih odredbi; konkretne činjenice u predmetu ne igraju nikakvu ulogu. (Vidi: *Međunarodni krivični sud za bivšu Jugoslaviju, Tužilac protiv Delalića, Mucića, Delića i Landžo („Čelebići”) IT-96-21-A, „Presuda“, Žalbena veće, 20. februar 2001, stavovi 412-413; Posebno veće Sudu u Kambodži, Tužilac protiv Kaing Gung Eva (holandski), predmet br. 001/18-07-2007-ECCC/SC, Drugostepena presuda, 3. februar 2012, stavovi 285 i dalje; Specijalni sud za Sijeru Leone.*

*Tužilac protiv Sesaya i dr, predmet br. SCSL-04-15-A, Drugostepena presuda, 26. oktobar 2010. godine, stav 1190).*⁹

Po mišljenju ovog veća, poređenje zakonskih elemenata krivičnih dela legalizacije lažnog sadržaja i prevare dovodi do zaključka da ista poseduju bitno različiti element koji nije pronađen u drugom delu. Legalizacija lažnog sadržaja se nalazi u poglavlju o krivičnim delima protiv javnog reda i pravnih radnji, dok je prevara sadržana u poglavlju o krivičnim delima protiv imovine. Za oba krivična dela, stvar koja se štiti je drugačija, odnosno poverenje u javnu upravu, dok je u slučaju prevare vlasništvo zaštićena stvar. Dalje, oba krivična dela imaju bitno različiti element. Prevara naglašava element materijalne koristi kao cilj krivičnog dela i taj bitni element nije pomenut u slučaju krivičnog dela legalizacije lažnog sadržaja. Jedini zajednički element je obmana kao sredstvo da se postigne željeni cilj. Dakle, kao rezultat efektivnog sticaja krivičnih dela (ne pravnog sticaja), ovo veće je moralo na kraju da izrekne jedinstvenu kaznu nakon što ih je osudilo za svako krivično delo ponaosob.

Što se tiče vrednosti materijalne štete koju je pretrpela Opština Priština, ovo veće je zaključilo da je šteta premašila 15.000 evra. Ovaj sud je svoje nalaze u tom pogledu zasnovalo na presudi Vrhovnog suda Kosova od 22. juna 2006. (broj predmeta 144/2005) i procenu vrednosti koju je pružio veštak.

Vrhovni sud Kosova je potvrdio da je M H. bio vlasnik kuće/stana koji se nalazi u Prištini, bivša Skopljanska ulica 1, sada H.M, koji je zaveden kao katastarska parcela br. 5602, posedovni list 4137, Opština Priština, površine 97 m², zajedno sa pravom trajnog korišćenja zemljišta na kojem se nalazi zgrada. Pravo na trajno korišćenje preostalih 69m² je dovedeno u pitanje od strane Vrhovnog suda i postavljeno je pitanje: „tužilac ne može biti korisnik celog dvorišta od 69 m², jer je zgrada-kuća, koja je po karakteristikama stan, izgrađena na imovini u društvenom vlasništvu, na imanju tužene (Opština Priština), ali može imati pravo na jedan deo dvorišta koji će tužiocu služiti za korišćenje objekta i to u dužini i širini staze od gradske saobraćajnice do zgrade-stana tužioca“. Vrhovni sud je naložio ponovno suđenje u predmetu kako bi se utvrdila površina koja je potrebna tužiocu kako bi imao odgovarajući pristup zgradi od gradske saobraćajnice. Preostali deo prvostepene presude je potvrđen.

Ovo veće je presudu Vrhovnog suda Kosova smatralo za suštinski element kako bi utvrdilo da su zapravo M H., a kasnije i njegovi naslednici, vlasnici kuće-stana i stalni korisnici zemljišta na kome se nalazila kuća - stan. Presuda Vrhovnog suda stvara *res iudicata* tako da, po ovom pitanju, nisu potrebni niti dozvoljeni dalji nalazi. Presudu je donelo najviše sudsko telo na Kosovu, ona nikada nije osporena, tako da je i dalje važeća.

U svetlu ove presude, drugi pokušaji da se utvrde drugačiji pravni zaključci i da se ospori pravo porodice H. na ovo imanje treba uzeti u obzir samo kao pU. špekulacije.

⁹ PAKR 1122/2012, Presuda, 25. april 2013.

Postoji jedan važan element koji nije objavljen u Vrhovnom sudu, tačnije da je stara istorijska zgrada srušena 2003. godine i da je podignuta nova moderna zgrada koja zauzima celokupno imanje, ali ta činjenica ne čini pravnu ocenu koju je pružio Vrhovni sud nevažećom. Ključni značaj ove presude leži u potvrdi da je kuća-stan strogo povezana sa pravom trajnog korišćenja zemljišta na kome se nalazila zgrada. Vrhovni sud je potvrdio da je parcela, zakonski, bila u vlasništvu Opštine Priština, kao zemljište u društvenoj svojini, i nije postojalo pravno sredstvo da se promeni njen status. Dakle, svaki pokušaj porodice H. da tvrdi da je zemlja njima dodeljena se mora smatrati nezakonitim.

Zaključak Vrhovnog suda da imovina stana podrazumeva pravo na trajno korišćenje zemljišta, ograničeno na komad zemljišta na kome se nalazio objekat plus neophodni prolaz od zgrade do javne saobraćajnice je imao važne implikacije za taj predmet i za procenu materijalne štete.

Uzevši u obzir navedeni pravni argument predstavljen od strane Vrhovnog suda, kada je porodica H. namerno srušila staru kuću, navodno 2003. godine, pravo na trajno korišćenje vezano za stan-kuću je prestalo takođe da postoji. Neizbežna posledica je ta da je porodica H. izgubila pravo na trajno korišćenje dela zemljišta na kome je izgrađena zgrada. Dakle, sve u svemu, počev od vremena kada je stara zgrada srušena i izgrađena nova, porodica H. je bez pravnog osnova zauzela svih 166 m².

Ovo veće je mišljenja da finansijska šteta koja je naneta oštećenoj strani-Opštini Priština-nezakonitim radnjama okrivljenog predstavlja tržišnu prodajnu cenu 1 kvadratnog metra zemljišta koje se nalazi u istoj oblasti pomnožen brojem kvadrata koje je protivpravno zauzimala porodica H.. Veštak je ocenio da cena jednog kvadratnog metra u blizini parcele u pitanju iznosi 1000 evra. Ako se to pomnoži brojem kvadrata, dolazi se do iznosa od 166.000 evra i ovo je šteta naneta oštećenoj strani. Ovaj iznos novca predstavlja pravu materijalnu štetu, jer je Opština Priština mogla sa lakoćom da po ovoj ceni proda ovaj komad zemljišta.

Veće nije imao u obzir kao kredibilno misljenje privatnog vestaka predloženo od strane odbrane. .E.Q., Q.F., Sh.P.i Q.H.prezentirali njihov nezavistan evaluaciju cinjenica i tako su dosli do pravnih zakljucaka koji su zamenili nezavistan zakljucak ovog suda. Tako da takozvani misljenje vestaka ne moze da se uzima kao pouzdano misljene.

Ovo veće se nije složilo sa tezom u optužnici da materijalna šteta predstavlja prihod od zakupa od najmanje 344.452,67 evra koji je porodica H. ostvarila od 2005. godine do marta 2013. godine od poslovne zgrade na parceli 5602. Ovom veću se čini da se ovaj proračun zasniva na pretpostavci da se, kada je zgrada nezakonito izgrađena na imovini Opštine Priština, steklo pravo na prednosti koje proizilaze iz prihoda od zakupnine. Veće primećuje da ovo pravno stanovište nije zakonski potkrepljeno i da nijedna zakonska odredba nije navedena kao osnov za takvu

ocenu. Pored toga, takav pristup implicira da je Opština Priština postala vlasnik ove poslovne zgrade i kao takva ima ekskluzivno pravo da naplati kiriju.

Čak i ako pretpostavimo da je Opština Priština u stvari postala vlasnik ovog objekta, postoji otvoren sudski spor da li je porodica H. imala pravo da zahteva nadoknadu troškova za izgradnju ovog objekta oduzeto od prihoda od zakupnine. Drugi pravni pojam može se uzeti u obzir, tačnije to da je porodica H. možda stekla vlasništvo zastarevanjem. Ovo veće je došlo do zaključka da pristup usvojen od strane tužilaštva u vezi sa utvrđivanjem materijalne štete vodi ka otvorenom parničnom sporu oko ove nekretnine koji treba da bude rešen od strane nadležnog parničnog suda u daljem postupku, a ne od strane krivičnog suda koji mora da odluči o krivičnoj odgovornosti optuženog. Dakle, sve u svemu, razmotrivši ranije navedene argumente, ovo veće je procenilo da šteta iznosi 166.000 evra.

Protivpravno zauzimanje nepokretne imovine

Sestre H. su ostale protivpravni vlasnici koji su zauzimali parcelu 5602, koja s pravom pripada Opštini Priština u vremenskim periodima opisanim u tačkama 8, 9 i 10. U slučaju K.H. i K. U., vremenski period ovog krivičnog dela je otpočeo 6. oktobra 2010. kada je Opštinski katastar doneo rešenje o prenosu vlasništva nad parcelom 5602 od A.H. na K. H. i K. Uku. Ovo nezakonito zauzimanje imovine je trajalo do 8. novembra 2010. kada je Opštinski katastar doneo rešenje o prenosu vlasništva nad parcelom 5602 od K.H. i K. U. na svih šest sestara. Potom je svih šest sestara H. počev od 8. novembra 2010. godine do 31. decembra 2012. godine protivpravno zauzimalo parcelu u pitanju. Poslednji datum 31. decembar 2012. je poslednji dan kada je Krivični zakon Kosova bio na snazi. Status protivpravnog zauzimanja nepokretne imovine je trajnog karaktera i nastavlja da traje do današnjeg dana, jer su šest sestara H. zavedene u katastru Opštine Priština kao vlasnice parcele 5602. Pocetak dana za ovaj zadnji period pocinje od 1 januara 2013 kada novi krivični zakon usao u snagu i vazi do danasnjeg dana. Svaki period nezakonitog uzimanja imovine su razmatrani od strane sudskog veca u pravnom okviru u skladu sa članom 81 KZRK.

Izvršenje krivičnog dela protivpravnog zauzimanja nepokretne imovine je određen postupkom uzurpacije nepokretne imovine koja je u vlasništvu drugog fizičkog ili pravnog lica. Uzurpacija znači zauzimanje tuđe nepokretnosti, što se može izvršiti različitim radnjama (ulaskom u stambene zgrade gde još niko nije stekao bilo koje od stanarskih prava: pravo na korišćenje, stanarsko pravo ili imovinsko pravo; ulaskom u otvorene objekte, postavljanjem ograde, obradom zemljišta u stranom vlasništvu, berbom proizvoda nastalih obradom zemljišta, izgradnjom objekata – izgradnjom na imanju, kao što se to desilo u ovom slučaju. *Kako bi se izvršilac krivičnog dela smatrao odgovornim, potrebno je da postoji njegov umišljaj, koji podrazumeva njegovo ili njeno saznanje da on ili ona zauzima tuđu imovinu bez dozvole legitimnog vlasnika, a to znači da su elementi ovog krivičnog dela ispunjeni samo kada se vrši zauzimanje imovine bez saglasnosti vlasnika ili njegovih rođaka, u ovom slučaju, nije neophodno*

da pristanak bude samo formalan, u pisanoj formi, on takođe može biti i usmen. (Komentar KZRK, član 332.)

Svih šest sestara H., tj. K.H., K. U., M.H., N.M., H.M. i I.C. su znale da je vlasnik ove parcele Opština Priština, a ne njihova porodica i sudske odlU. donete u njihovom slučaju kojim im je dodeljeno vlasništvo su, zapravo, dobijene prevarom uz pomoć N.ja U..

Sve sestre H. su iskoristile svoja prava i odlučile da se brane ćutanjem. Ovo veće je uzelo u obzir to da se individualna odgovornost za izvršenje krivičnih dela mora utvrditi kako bi se utvrdila krivična odgovornost svakog od optuženih. Ovo veće je imalo u vidu odredbe člana 23 KZRK gde se navodi: *„Znanje, namera, nehat ili svrha koji se zahtevaju za postojanje krivičnog dela mogu biti izvedeni iz činjeničnih okolnosti.”*

Stoga, ovo veće je radnje koje su preduzele sve sestre H. akcije smatralo za posredne dokaze kako bi utvrdilo gde leži krivica i kako bi odredilo individualne krivice. Dva važna faktora su razmotrena kako bi se utvrdila krivična odgovornost svih sestara H., i to dva ugovora o poklonu, prvi od 23. septembra 2010. godine, drugi 21. oktobra 2010. godine i prihod od iznajmljivanja prikupljen i podeljen između svih njih.

Prvi i drugi ugovor o poklonu su potpisani uz upućivanje na imovinu koja je opisana kao **„nepokretna imovina koja se nalazi u Prištini, ulica H.M. 1, zavedena u posedovnom listu UL-71814059-11117 KO Priština, kao katastarska parcela 5602, kuća površine od 97m² i dvorište površine 69m², ukupne površine 166 m²“**. Svečana izjava o *bona fide* namerama strana u ugovoru usvojena je u oba ugovora, izjavljujući da su ugovori *„lično rukom potpisani na osnovu slobodne volje i bez uticaja nasilja, prevare ili greške“*.

U stvari, ova imovina nije postojala u vreme kada su potpisana oba ugovora jer je stara kuća srušena i podignuta je nova zgrada. Svih šest sestara H. su bile svesne ovih činjenica jer je porodica ovu vrednu imovinu koristila godinama, sve sestre su održale bliske odnose i one su tesno saradivale kada su donošene važne odlU. o ovoj imovini. U dokazima te tesne saradnje, prihod od zakupa su naplaćivale i delile sve sestre H.. U ugovoru od 3. decembra 2011. godine, koji je potpisala ERO i K.H. U., K. je delovala kao zastupnik grupe vlasnika koju čine M, N., I., K., K. i H.. N.U. je izjavio da su šest sestara H. korisnice prihoda od zakupa za komercijalnu zgradu na parceli 5602¹⁰. Potrebno je uzeti u obzir da na saslušanju 25. marta 2013. godine N.U. nije skrivao da su odluku o podizanju zgrade sa kancelarijama doneli njegov tast i tašta i šest sestara.¹¹ Samim tim je očigledno da su šest sestara H. bile potpuno svesne onoga što su radile. I to je direktan dokaz koji pokazuje znanje svih sestara H. o stvarnom pravnom statusu imovine.

¹⁰ Aneks ugovora o zakupu, 3. decembar 2011. Videti prenos dokumenta primljenog od ERO, 30. avgust 2013, ref. FIU/21/20130830/4845, umetak 20. Takođe videti istražni izveštaj – pregled oduzetih dokumenata, 30. avgust 2013, ref. FIU21/20130830/4843, str. 10 i aneks B12

¹¹ Izjava Nuhija Uke u prethodnom postupku, 25. mart 2013, str. 21.

Čineći to, A H. i šest sestara H. su na prevaru od opštine uzele 166 m² društvene opštinske imovine. Zemljišna parcela 5602 se trenutno u Katastarskoj službi opštine Priština vodi kao da je u vlasništvu K.H., K.H. U., M.H. B, N. H. M., H. H. M. i I. H. C..¹² Uverenje opisuje kuću i dvorište i ne upućuje na činjenicu da su 2004/05 zamenjene četvorospratnom poslovnom zgradom. Samim tim, zemljišna parcela 5602 je dodeljena porodici H./U. na nezakonit način i potpuno suprotno zakonu, zdravom razumu i odluci Vrhovnog suda.

Poslovna zgrada na zemljišnoj parceli 5602 je decembra 2012. godine iznajmljena PBC Kosovo na period od pet godina za mesečnu najamninu od 3.815 evra. U stavu 2 ugovora stoji da će se najamnina uplaćivati na račun K.H., broj žiro računa 1300003006465036, BpB. Ugovor su potpisao M. U. i overen je 20. decembra 2012. godine.¹³ Do 21. marta 2013. godine, PBC je na račun uplatio 7.630,00 evra.¹⁴

Sav prihod od zakupa na žiro račun A.H. 1700100101998475 i žiro račun K.H. 1300003006465036, BpB i NLB Priština žiro račun 17001003023432887 od zakupa poslovne zgrade na zemljišnoj parceli 5602 porodici H./U. dokaz je i prihod od napred opisanih krivičnih dela. Bez nezakonitih sudskih odlU., prenosa zemljišne parcele 5602 od 166 m², kršenja građevinske dozvole i gradnje nelegalne poslovne zgrade na zemljišnoj parceli 5602 ovaj prihod od zakupa ne bi bio dobijen.

Veće je samim tim zaključilo da imajući u vidu ukupnu težinu detaljnih i direktnih dokaza da je šest sestara H. izvršilo krivična dela opisana u izreci presude. Učešće tolikog broja ljudi u složenim zemljišnim sporazumima ima za cilj stvaranje zbrke i prikrivanje realnosti. Veće je donelo zaključak da je šest sestara H. znajući izvršilo napred navedena krivična dela.

Na žalost, nisu svi vinovnici efektivno izvedeni pred pravdu, uključujući i najvažnijeg među njima, mozga ovog kriminalnog plana – N.ja U.. Krivična dela za koja se terete N.U., S.M. i F.H.u vreme izvršenja protiv njih je počela zakonska zastarelost zbog protoka vremena kao što je ranije objašnjeno. Pravni lek protiv ograničenja gonjenja-organizovani kriminal takođe nije efektivan iz razloga detaljno opisanih napred.

¹² Katastarsko uverenje o vlasništvu, 11 decembar 2013, 14.45 č. Videti prenos dokaza, 24 decembar 2013. Ref. FIU/21/20131224/4919, Aneks 3.

¹³ Videti ažurirane informacije o dešavanju u predmetu, 25. mart 2013, ref. FIU/21/20130325/4480.

¹⁴ Videti ažurirane informacije o dešavanju u predmetu, 25. mart 2013, ref. FIU/21/20130325/4480. Takođe videti policijski izveštaj o finansijskim podacima, 22 maj 2013, ref. FIU/21/20130522/4654, p. 6.

G. IZRICANJE KAZNE

Prilikom odlučivanja o primenljivom krivičnom zakonu ovo veće je uzelo u obzir odredbe člana 3 novog Krivičnog zakonika Republike Kosovo koji je stupio na snagu 1. januara 2013. godine. Član 3.1 glasi kao što sledi: *„Zakon koji je na snazi u vreme kada je krivično delo izvršeno biće primenjen na izvršioca“*.

Dalje u članu 3.2 zakona predviđa se da:

„U slučaju promene zakona važećeg za dati predmet pre konačne odlU., primeniće se zakon najpovoljniji za izvršioca“.

Budući da je većina krivičnih dela izvršeno pre 1. januara 2013. godine, uz izuzetak tačke 10, kada je Krivični zakonik Republike Kosovo stupio na snagu, generalno je potrebno primeniti zakon koji je bio na snazi u vreme izvršenja krivičnih dela. Međutim, veće je bilo u obavezi da utvrdi koji zakon je najpovoljniji za okrivljene.

Računajući kaznu veće je uzelo u obzir opšta pravila prema članu 64 koja glasi kao što sledi:

„Sud će odrediti kaznu za krivično delo u okviru ograničenja datih zakonom za takvo krivično delo, uzimajući u obzir svrhu kazne, sve okolnosti koje su bitne za olakšavajuće ili otežavajuće kažnjavanje i, naročito, stepen krivične odgovornosti, motive za izvršenje dela, intenzitet opasnosti ili oštećenja nanetog zaštićenoj vrednosti, okolnosti u kojima je delo izvršeno, ranije ponašanje izvršioca, prihvatanje sporazuma o prihvatanju krivice, lične okolnosti okrivljenog, i njegovo ili njeno ponašanje nakon izvršenja krivičnog dela. Kazna će odgovarati težini dela i ponašanju i okolnostima izvršioca“.

Veće podvlači da su ovi krivični postupci samo jedan deo složene situacije stvorene u tom predmetu radnjama svih okrivljenih i dalje radnje oštećenih strana su hitno potrebne kako bi se povratila imovina koja prema zakonu pripada Opštini Priština kao društvena imovina. U slučaju da oštećena strana pobedi u građanskoj parnici oštećena strana će ponovo vratiti imovinu. Štaviše, nova zgrada je podignuta bez dozvole i opet se Opštini Priština savetuje da preduzme sve moguće korake da ponovo uspostavi red i zakon u ovom pogledu. Ovo veće je svesno da je rušenjem stare zgrade i podizanjem nove porodica H. stvorila složenu pravnu stvar i konačna odlU. o ovoj imovini i uzajamnom podmirenju računa treba da se donese u građanskom postupku.

Veće je odlučilo da kazne izrečene okrivljenima budu različite imajući u vidu isti nivo umešanosti u izvršenju krivičnog dela, isti nivo krivice koji proizilazi iz istih motiva i činjenicu da su sve sestre H. postupale po nalogima koje im je dao N.U., koji je izbegao krivičnu odgovornost zbog tačaka za koje je nastupila zastarelost i ličnih okolnosti.

U slučaju **K. U.** veće je mišljenja da je kazna od:

1 godine za krivična dela opisana u tačkama 3 i 4 Legalizovanje lažnog sadržaja,

10 meseci za krivična dela opisana u tačkama 6 i 7 Prevara,

6 meseci za krivično delo nezakonita uzurpacija nepokretne imovine

I ukupna kazna od 2 godine izrečena K. U. odgovara težini krivičnog dela, ponašanju izvršioca i ličnim okolnostima.

Sledeće okolnosti su uzete u obzir kao olakšavajuće prilikom izricanja kazne okrivljenoj:

- Ova okrivljena nije imala krivični dosije
- Okrivljena ima stabilni društveni položaj kao supruga i majka

U slučaju **K.H.**, veće je mišljenja da je kazna od:

1 godine za krivična dela opisana u tačkama 3 i 4 Legalizovanje lažnog sadržaja,

10 meseci za krivična dela opisana u tačkama 6 i 7 Prevara,

6 meseci za krivično delo nezakonita uzurpacija nepokretne imovine

I ukupna kazna od 2 godine izrečena Kimeti U. odgovara težini krivičnog dela, ponašanju izvršioca i ličnim okolnostima.

Sledeće okolnosti su uzete u obzir kao olakšavajuće prilikom izricanja kazne okrivljenoj:

- Ova okrivljena nije imala krivični dosije
- Okrivljena ima stabilni društveni položaj kao zaposleni opštine Obilić, supruga i majka.

U slučaju ove dve okrivljene veće je bilo mišljenja da ukupna kazna treba da bude teža kako bi odrazila činjenicu da su one izvršile više krivičnih dela u poređenju sa drugim sestrama H..

U slučaju **M.H., N.M., H.M., I. C.**, veće je mišljenja da je kazna od:

1 godine za krivična dela opisana u tačkama 3 i 4 Legalizovanje lažnog sadržaja,

10 meseci za krivična dela opisana u tačkama 6 i 7 Prevara,

6 meseci za krivično delo nezakonita uzurpacija nepokretne imovine

I ukupna kazna od 1 godine i 10 meseci godine izrečena M.H., N.M., H.M., I.C. odgovara težini krivičnog dela, ponašanju izvršioca i ličnim okolnostima.

Sledeće okolnosti su uzete u obzir kao olakšavajuće prilikom izricanja kazne okrivljenima:

- Ove okrivljene nisu imale krivični dosije
- Okrivljene imaju stabilni društveni položaj kao zaposlene, supruge i majke.

Stvarna mogućnost vraćanja imovine u ranije stanje bitno smanjuje stepen povrede zaštićene vrednosti, koja zajedno sa drugim ličnim okolnostima dovela do zaključka da sve okrivljene

zaslužuju da dobiju uslovnu kaznu.

Ukupne kazne su uslovne u slučaju M.H., N.M., H.M., I.C., K.H. i K. U. za verifikacioni period od 2 godine. Ovo veće je mišljenja da je uloga sestara H. u ovim krivičnim delima mnogo manja od umešanosti N.ja U. i kazna treba da odražava tu činjenicu. Lične okolnosti svih sestara H. predlažu da su one izvršile krivična dela samo jednom u svojim dobro organizovanim životima i prekor uz pretnju kaznom dovoljan je da se spreči njihovo ponavljanje dela.

Tužilaštvo je predstavilo u optužnici podnesak tražeći plenidbu zemljišne parcele 5602 i dva bankovna računa na kojima je polagan novac za zakup. Pored toga, u podnesku je traženo da se naloži da zgrada koja je nezakonito podignuta na pomenutoj parceli bude srušena naredbom opštine.

Prilikom donošenja odlU. u pogledu dotičnog podneska ovo veće je uzelo u razmatranje sledeće pravne odredbe člana 275 ZKP: *„Pre nego što sud bude mogao da izda pravosnažnu naredbu za zaplenu objekta, nepokretne, pokretne imovine ili sredstva navedenog u optužnici, optužnica navodi, a državni tužilac dokazuje na glavnom pretresu, da objekat, nepokretni predmet, pokretni predmet ili sredstvo predstavlja materijalnu korist stečenu krivičnim delom koje je pod istragom, u skladu sa članovima 276-280. ovog zakonika“.*

Ovo veće je imalo sumnju da su sredstva položena na dva bankovna računa dobit stečena krivičnim delom jer je njihov izvor prihod od najamnine prikupljen od nezakonito podignute zgrade na prisvojenoj parceli. Ova sredstva su onda „direktno stečena delima koja čine krivično delo su materijalna korist stečena krivičnim delom“ (član 276 stav 2 ZKP).

Suština nalaza suda je da zemljišna parcela 5602 ima legitimnog vlasnika a to je opština Priština. Ovo pravo na parcelu je potvrdio Vrhovni sud Kosova presudom 144/2005 od 22.02.2006. godine i svaka druga odlU. donesena kasnije da se ospori morala je da se smatra nezakonitom. Zemljišna parcela 5602 je direktno stečena od strane sestara H. usled dela koja čine krivično delo i kao materijalna dobit stečena tim krivičnim delom (član 276, stav 1 ZKP) morala je da se oslobodi i vrati zakonitom vlasniku – Opštini Priština u skladu sa članom 284 ZKP.

Nije utvrđeno da je moderna zgrada podignuta finansijskim resursima stečenim direktno delima koja čine krivično delo, tako da predlog za plenidbu nije podnesen već je podnesen prilično izuzetan predlog da se zgrada sruši naredbom opštine.

Ovo veće je došlo do zaključka da ono nema nadležnost u tom pogledu. Opština Priština ima izričito pravo da odluči da li da pokrene administrativni postupak koji će dovesti do rušenja zgrade. Odluku opština Priština treba da donese nezavisno, ali ne putem naredbe Osnovnog suda u Prištini koji ima nadležnost u krivičnim stvarima.

Štaviše, zakonske odredbe Zakona o imovini i drugim stvarnim pravima (2009/03-L-154) takođe treba da se uzme u obzir. Budući da je dokazano da je kuća takođe prihod od kriminalnih aktivnosti jedina moguća odlU. je bila da se oslobodi. Opština Priština i sestre H. će morati da podnesu građansku tužbu kako bi se odlučilo o budućnosti dotične kuće.

Shodno članu 451. i članu 453. Zakonika o krivičnom postupku, K.H., K. U. M.H., N.M., H.M. i I.C. su obavezne da nadoknade troškove krivičnog postupka u paušalnom iznosu od 50 evra u vezi sa izvršenjem krivičnih dela iz tačke 3, tačke 4, tačke 6, tačke 7, tačaka 8, 9 i 10.

Shodno članu 454. ZKP, troškovi krivičnog postupka za tačke 1., 2. i 5. biće pokriveni iz budžetskih resursa.

EULEX sudija

Arkadiusz Sedek

Pravna PoU.: U skladu sa članom 380 Krivičnog Postupka, Zalba se može podneti protiv ove Presude u roku od 15 dana od momenta izručenja kopije ove presude strankama. Zalba treba da se podnese Apelacionom Sudu preko Osnovnom Sudu u Prizrenu.